

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

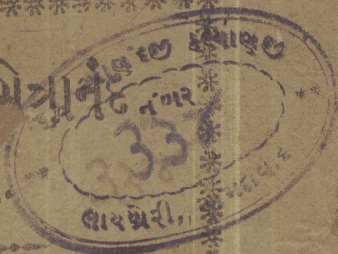
Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

નં: ૧૪૬

આમરદન મિત્રાનંદ
ચરિત્ર

સર્વ જૈન ભાઈઓને વાસ્તે.

શ્રાવક હીરાસાલ વિ. હંસરાજ.

પુરિશિષ્ટ પર્વ તથા વિવેક વિજ્ઞાસ આદિક ગ્રંથોના
ભાષાંતર કરીએ સંસ્કૃત ઉપરથી
ભાષાંતર કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ
કરું.

અુપર.

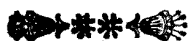
રાજ્યભક્ત પ્રાદ્યોગ પ્રેમમાં કાળીદાસ સાંભળાયદે
છાપું.

સંવત ૧૯૪૭ સતે ૧૮૯૧.

કીંમત ૩૦-૬-૦

અર્પણ પત્રિકા.

મેહરબાન સાહેબ શાં. કેશવજી લખમશી.

આપ આપણા અપૂર્વ જૈનધર્મની ઉન્નતિ કરવામાં અનો-
પમ ઉત્કંઠા ધરાવો છો, તથા ધર્મના સર્વોત્તમ કાર્યોમાં
આપનું દ્રવ્ય ખરચી, અપૂર્વ પ્રણય ઉપાર્જન કરી, ઘણા
કષ્ટથી પ્રાપ્ત થએલા આ મનુષ્ય જન્મને સફળ કરો છો.

વળી આપણા સાધર્મી ભાઈઓની ઉન્નતિ કરવા-

માં આપ અતિશય ઉત્કંઠા ધરાવો છો. તથા તે

કાર્યમાં આપ, આપના તન, મન, તથા

ધનથી ખનતી મદદ કરો છો. વળી આપ-

ણા ધર્મના ફેટલાકે અમૂલ્ય પ્રાચીન પુ-

સ્તકો છપાવી બહાર પાડી ભવ્ય છ-

વને યોધ પમાડવા વાસ્તે આપ-

નું હૃદય અતિઉત્કંઠા ધરાવે

છે, તેથી આ પુસ્તક આપ

ના કરકમળમાં હું અપ-

ણ કરું છું, તે સ્વ-

કારણ એવી

આશા

છે.

ભાવક. હીરાલાલ વિ. હંસરાજ; પંડિત.

પ્રસ્તાવના.

અહો ! મારા પ્યારા જૈનખંધુઓ ! આપના ધ્યાનમાં હશે કે, ક્રોધ, માન, માયા, તથા લોભ એ ચાર દુષ્ટ કષાયો, ઘણાજ દુઃખદાયક છે, અને તેથીજ આપણને આ અપાર ભવસાગરમાં ભમવું પડે છે. તથા એવી રીતે, નર્ક, તિર્યંચ, આદિક દુર્ગતિના ભુવનોમાં જઈ અત્યંત દુઃખ સહન કરવું પડે છે. માટે તે દુર્ગતિદાયક દુષ્ટ શત્રુઓનો નાશ કરવાની સર્વ લોકોને ઘણીજ આવશ્યકતા છે. માટે સર્વ મનુષ્યો તે દુશ્મનોને છૂતી, પોતાના આત્માને નિઃકંઠક કરશે એ મારી પ્રાર્થના છે. અને જો આજસ્યમાં મળે થઈ, તેઓને ઉપેક્ષી મૂકશે, તો મિત્રાનંદ નામના માણસની પેઠે, તમારે અપાર દુઃખ સહન કરવું પડશે. તે મિત્રાનંદ તથા અમરદત્તનું ચરિત્ર આપની દૃષ્ટિ આગળ નિવેદન કરું છું, તે સ્વસ્થ ચિત્તે વાંચી તથા તેનો અમૂલ્ય સાર આપના હૃદયમાં ધારણ કરી, તે દુશ્મનોનો નાશ કરવા પ્રયત્ન કરશો, એ મારી વિનંતિ છે. આ ચરિત્રમાં મિત્રાનંદ તથા અમરદત્તના ચરિત્રનું વર્ણન કરવામાં આવશે. તેમાં મિત્રાનંદને, તેના પૂર્વ ભવમાં કષાય સેવવાથી, કેટલું દુઃખ સહન કરવું પડ્યું હતું, તેનો આબેહુખ ચિતાર નિવેદન કરવામાં આવશે. તે વાંચી, આપ સાહેબો તેના લાભ લેશો એવી આશા છે. એજ વિનંતિ.

શ્રાવક, હીરાલાલ વિ. હંસરાજ પંડિત.

જામનગરવાળા.

અમરદત્ત મિત્રાનંદ ચરિત્ર

શિખરણીછંદ.

ભન્ને ભવ્યો ભાવે ભુવનવિભુને ભક્તિ ભરથી,
નમો શ્રાચારિત્ર વિન્ય ગુરુને ગૌરવ થકી;
લહો લોકો ભાવો ભવ ભગનમાં ભાભ લઈને,
જિનેશો ભાપેલા જિનધરમનો ચિત દઈને. ૧

અહો! ભવ્ય લોકો, તમે આ અમૂલ્ય મનુ-
બ્યજન્મ પામી, કદી પણ, કષાયના ફાંસામાં ફસાઈ
જઈ, દુર્ગતિદાયક કર્મો બાંધી, તમારા આત્માને નરક
રૂપી કુવામાં ફેંકવા ઉત્સાહ ધરશો નહીં. નહીં તો મિ-
ત્રાનંદની પેઠે દુઃખાવસ્થાને પ્રાપ્ત થશો. તે અમરદત્ત
તથા મિત્રાનંદનું ચરિત્ર હું કહું છું, તે સાંભળવા આ
પના શ્રવાણને જરા તસ્દી આપશો.

આજ ભરતક્ષેત્રમાં સુરપુરી સમાન અમરતિલક નામે
નગરી છે, ત્યાં મકરધ્વજ નામે રાજા હતો. તેને મદ-
નસેના નામે રાણી હતી. તેઓને પદ્મકેશર નામે પુત્ર
હતો. એક દહાડો તે મદનસેના રાણીએ રાજના મ
સ્તકમાં શ્વેત વાળ જોયો. તે જોઈ તેણીએ રાજને કહ્યું
કે, હે સ્વામિનાથ, “આ દૂત આવ્યો.” ત્યારે રાજા તો
સંભ્રમ થઈ દિશાઓ તરફ દષ્ટિ કરવા લાગ્યો. પણ
કોઈ દૂત દષ્ટિએ ન પડવાથી રાણીને કહેવા લાગ્યો

કે, હે પ્રિયા, તે દૂત ક્યાં છે? ત્યારે રાણીએ રાજનના મસ્તકમાં રહેલો શ્વેત વાળ તેને ખતાવી, કહ્યું કે, હે સ્વામિ, આ ધર્મરાજાએ શ્વેત વાળરૂપી પોતાના દૂત મોકલ્યો છે. માટે હવે તમારે ધર્મકાર્ય કરવું જોઈએ. રાણીના આવાં વચનો સાંભળી રાજા ચિંતવવા લાગ્યો કે, મારા પૂર્વજેએ શ્વેત વાળ દેખાયા પહેલાં દિક્ષા લીધેલી છે, અને હુંતો આ વાળ દેખાયા છતાં પણ, હજી રાજ્યનો લોભ રાખી, વિષયમાં આસક્ત થઈ, એ રી રહ્યો છું, માટે મને ધિક્કાર છે. એવી રીતે ચિંતાતુર થયેલા રાજાને જોઈ, રાણી, તેના અભિપ્રાય ન જાણી, હાંસીથી કહેવા લાગી કે, હે સ્વામિ, જો આપને વૃદ્ધાવસ્થાથી લજ્જા થતી હોય, તો, આપણે નગરીમાં એવો પ્રહો વજડાવીએ કે, 'જો કોઈ માણસ, રાજાના વૃદ્ધપાણાવિષે મુખ્યથી એક પણ શબ્દ બોલશે, તેને મૃત્યુ ને શરણ કરવામાં આવશે.' રાણીના આવાં વચનો સાંભળી રાજાએ કહ્યું કે, હે પ્રિયા, આવું નિર્વિલેક વચન તું કેમ બોલે છે? ખરેખર અમારા સરખા માણસોને જરા^૧ તો એક આભૂષણ છે. એવી રીતે રાજાનું વચન સાંભળી રાણી કહેવા લાગી કે, હે સ્વામિ, ત્યારે આ શ્વેત વાળ જોઈ, આપનું મુખાવિન્દ મલીનતાને કેમ પ્રાપ્ત થયું છે? પછી રાજાએ પોતાને પ્રગટ થયેલો વૈરાગ્યભાવ રાણીને નિવેદન કરી, તાપસી દીક્ષા લેવાનો નિશ્ચય કર્યો. ત્યારે રાણીએ પણ વૈરાગ્યથી તેની સાથે દીક્ષા લેવા-

૧ ધર્મરાજા. ૨ ઘડપણ. (old age.)

ની ધચ્છ કરી. પછી તેઓ બન્ન તાપસી દીક્ષા લઇ,
વનમાં રહેવા લાગ્યા. હવે તે વખતે રાણીના ઉદરમાં
ગૂઢ ગર્ભ રહ્યો હતો. પછી અનુક્રમે તે ગર્ભ વૃદ્ધિ
પામતો હતો. પછી તે વાત રાણીએ પોતાના સ્વામિને
કહી, સ્વામિએ પોતાના ગુરૂને કહી, ત્યારે ગુરૂએ
તેણીની સંભાળ વાસ્તે, તાપસાણીઓને સોંપી. સમય
સંપૂર્ણ થયે રાણીએ, એક શુભ લક્ષણવાળા પુત્રને
જન્મ આપ્યો. એવામાં કર્મચોગે, રાણીને અપથ્ય
અહરથી, રોગોત્પત્તિ થઇ. ત્યારે સઘળા તાપસો ચિં-
તાતુર થઇ વિચારવા લાગ્યા કે, ગૃહસ્થીઓના બાળકો
પણ, તેઓની માતાપિતા પાળવાં દુઃકર થઇ પડે છે,
ત્યારે આપણે આ બાળકનું શી રીતે રક્ષણ કરી
શકીશું? એવી રીતે સઘળા તાપસો એકઠા મળી વિચા-
ર કરે છે, એવામાં ઉજ્જયની નગરીના રહેવાસી દેવધર
નામે એક વણિક વેપારી ત્યાં આવી ચડ્યો. તેણે
તાપસોને વાંધા; તથા તેમને ચિંતાતુર જોઇ, તેઓની
ચિંતાનું કારણ પૂછ્યું ત્યારે તાપસોના ગુરૂએ કહ્યું કે,
હે શેઠજી, તમે જો અમારા દુઃખથી દુઃખી થતા હો, તો
આ બાળકને લઇ જઇ તેનું સંભાળથી પોષણ
કરજો! પછી શેઠે તે બાળકને અનુગ્રહસાથે લઇ, પો-
તાની સ્ત્રી, દેવસેનાને સોંપ્યા. તે દેવસેનાએ પેહેલાં
એક પુત્રીને જન્મ આપ્યો હતો, તે પણ તે બાળક જે-
વડીજ હતી. હવે તે મદનસેના પણ પોતાના પુત્રને
સારે સ્થાનકે પ્રાપ્ત થયેલો જોઇ આનંદ પામી; તથા

પ્રસૂતી

૮

પછી રોગના ઉપદ્રવથી થોડા દિવસમાં મૃત્યુ પામી.
 પછી તે દેવધર શેઠે ઘેર જઈ, તે પુત્રનું ઉત્સવપૂર્વક
 અમરદત્ત નામ પાડ્યું. તથા પુત્રીનું સુરસુંદરી નામ
 પાડ્યું ત્યારે લોકોમાં એવી વાત ચાલી કે, દેવધરની
 સ્ત્રીએ યુગલગર્ભને જન્મ આપ્યોછે. વળી તેજ ઉજ્જયની
 નગરીમાં એક સાગર નામે શેઠ વસતો હતો. તેને
 મિત્રશ્રી નામે સ્ત્રી હતી. તથા તેઓને મિત્રાનંદ નામે
 પુત્ર હતો. તે મિત્રાનંદને તથા અમરદત્તને મિત્રાચારી
 થઈ. તેઓ બન્નેને અન્યોઅન્ય ધણીજ પ્રીતિ થઈ.
 એક દહાડો વર્ષાકાળે તે બન્ને મિત્રા ક્ષિપ્રાનદીને કાંઠે
 એક વડના વૃક્ષ નજદીક મોઈડાંડીઆની ક્ષીડા કરવા
 લાગ્યા. તે વખતે અમરદત્તે પોતાની જે મોઈ ઊંચે
 ઉછાળી, તે મોઈ વડ ઉપર લટકાવેલા એક ચોરના
 શબના મુખમાં જઈ પડી. ત્યારે મિત્રાનંદ હસીને અ-
 મરદત્તને કહેવા લાગ્યો કે, હે મિત્ર, જો! જો! આ
 કેવું આશ્ચર્ય છે? આ આપણી મોઈ, પેલા શબના
 મુખમાં જઈ પડી. મિત્રાનંદના આ વચ્ચેના સાંભળી
 તે શબ બોલવા લાગ્યું કે, હે મિત્રાનંદ, તું પણ આજ
 જગોએ બંધાઈશ, તથા તારા મુખમાં પણ આવીજ
 રીતે મોઈ, આવીને પડશે. શબના આવાં વ-
 ચ્ચેના સાંભળી, મિત્રાનંદને મૃત્યુની બીકથી ક્ષીડામાં
 જરા પણ ઉત્સાહ રહ્યો નહીં. ત્યારે તે મિત્રને કહે
 વા લાગો કે, આપણી મોઈ આ શબના મુખમાં પડી
 માટે તે અપવિત્ર થઈ; તેથી આપણે હવે કાલે બીજી
 મોઈ લાવી રમીશું. અમરદત્તે કહ્યું કે, હે મિત્ર, મારી

૯

પાસે ખીજ મોઢ છે, માટે તેનાથી રમીયું; તો પણ મિત્રાનંદ રમવાની ના પાડી. પછી તે ખજે પોતપોતાને ઘેર ગયા. ખીજે દિવસે, અમરદત્તે મિત્રાનંદને શોઝતુર થએલો જોઈ, પૂછ્યું કે, હે મિત્ર, તું આમ ઉદાસ થઈ કેમ બેઠેલો છે? ત્યારે મિત્રાનંદે, તે શખના વચનની વાત કહી સંભળાવી. ત્યારે અમરદત્તે કહ્યું કે, હે મિત્ર, શખ કદી મુખથી બોલી શકે નહીં, ખરેખર તે કોઈ વ્યંતરની એછા છે. વળી તે સત્ય હોય, અથવા અસત્ય હોય, અથવા હાંસીનું પણ વચન હોય. તોપણ માણસે હિંમત નહીં છોડવી જોઈએ. ત્યારે મિત્રાનંદ બોલ્યો કે, હે મિત્ર, જે કર્મમાં લખેલું છે, તેને નિવારણ કરવાને હિંમત કંઈ શકિતવાન નથી. ત્યારે અમરદત્તે કહ્યું કે, હે મિત્ર, તે જ્ઞાનગર્ભ મંત્રિની વાત સંભળી નથી? તેણે હિંમતથી, નિમિત્તિઆએ કહેલી મૃત્યુની આપદાનું પણ નિવારણ કર્યું હતું. ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે હે ભાઈ, તે કેવી રીતે? મને કહી સંભળાવ. ત્યારે અમરદત્તે કહેવા લાગ્યો કે, આજ ભરતક્ષેત્રમાં ધન ધાન્યથી સંપૂર્ણ ચંપાનામે નગરી છે, ત્યાં જિતશત્રુ નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજાને જ્ઞાનગર્ભ નામે મંત્રિ હતો. તેના ઉપર રાજાની ઘણીજ મેહરબાની હતી. તે મંત્રિને ગુણાવલી રાણી હતી. તેઓને સુખુદ્ધિ નામે પુત્ર હતો. ઘણોજ સ્વરૂપવાન હતો. એક દહાડો તે રાજા, પતાના મંત્રિ સામંત આદિક પરિવાર સહિત રાજ સભામાં બેઠો હતો, એટલામાં, આઠ પ્રકારના નિ-

મિત્ર જાણનારા એક નિમિત્તિઆ ત્યાં આવી ચડ્યો. સભામાં આવી રાજાને આશિર્વાદ દઈ, એક મોટા આસનપર બેઠો. ત્યારે રાજાએ તેને નમ્રતાથી પૂછ્યું કે, હે નિમિત્તરા, તને કેટલુંક જ્ઞાન છે? ત્યારે તેણે કહ્યું કે, હે રાજા, હું નિમિત્તના પ્રભાવથી લાલ, અ લાલ, છવિત, મરણ, આવણું, જવું, મુખ, તથા દુઃખ, એ આઠે વસ્તુઓનું જ્ઞાન જાણું છું. ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે, આ મારા પરિવારમાં, એક પખવાડીઆની અંદર, જે કંઈ આશ્ચર્ય, તારા નિમિત્તથી તું જાણતો હો, તે મને કહે? રાજાનું આવું વચન સાંભળી, નિમિત્તિઆએ કહ્યું કે, આ પખવાડીઆમાં, તમારા આ જ્ઞાનગર્ભ નામના મંત્રિને કુટુંબ સહિત મૃત્યુ કષ્ટ આવશે, એમ હું જાણું છું. નિમિત્તિ આનું આ વચન સાંભળી, રાજા, તથા સભાના સંઘજા માણસો શોકાતુર થયા. પછી મંત્રિ દુઃખિત થઈ તે નિમિત્તિઆને સાથે લઈ, પોતાને ઘેર આવ્યો. તેજ વખતે તેણે તે નિમિત્તિઆને આદરમાન આપી; મધુર વચનોથી પૂછ્યું કે, હે ભદ્ર, મને કેવી રીતે કષ્ટ પડશે? ત્યારે નિમિત્તિએ કહ્યું કે, તારા મોટા પુત્રથી તને આપદા પડશે. પછી તે મંત્રિએ નિમિત્તિઆને આદરમાન દઈ, વિસજન કર્યો; તથા તેજ વખતે પોતાના પુત્રને બોલાવી, તેને કહ્યું કે, હે મત્સ, આ વખતે જો તું, મારું વચન માને, તો, આપણી આ મૃત્યુની આપદાનું નિવારણ થાય. ત્યારે પુત્ર વિનયથી નમ્ર થઈ, પોતાના પિતાને કહેવા લાગ્યો કે, હે તાત,

૧૧

જે આપ હુકમ કરશો, તે કરવાને હું તૈયાર છું. પુત્રનાં આવાં વચનો સાંભળી, મંત્રિએ એક પેટી મગાવી. તેમાં અન્ન પાણી ભરી, પોતાના પુત્રને નાખ્યો. પછી તે પેટીને આઠ તાળાં દધ, રાજાને કહ્યું કે, હે સ્વામિ, આ સઘળું મારું ધન આપે સાચવવું. ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે, હે મંત્રિ, આ સઘળું ધન તું ધર્મમાં વાપરી નાખ; તારાવિના આ ધન હવે મને શું ઉપયોગનું છે? પછી રાજાએ મંત્રિના ઘણા ઉપરોધથી તે મંત્રીને રાખી. પછી મંત્રિએ ઘેર આવી, અઠાઈ મહોત્સવનો પ્રારંભ કર્યો. સંઘની પૂજા કરવા લાગ્યો, કંગાલ લોકોને દાન દેવા લાગ્યો, તથા અમારીનો પડો વળડાવ્યો, તથા શાંતિ પાઠનો પણ પ્રારંભ કરાવ્યો. વળી પોતાની આસપાસ હથિયારખંધ સુભટોને રાખ્યા; અને પોતે પોતાના ઘરદેરાસરમાં યેશી ધર્મધ્યાન કરવા લાગ્યો. એમ કરતાં કરતાં પંદરમો દિવસ થયો, ત્યારે રાજાના અંતઃપુરમાં એવી વાણી પ્રગટ થઈ કે, “હે લોકો! દાડો! દાડો! મંત્રીના સુખુદ્ધિ નામનો પુત્ર રાજકુમારીના રૂવેણીદંડ કાપીને, ક્યાંક જતો રહ્યો.” ત્યારે રાજા દોષાયમાન થઈ, વિચારવા લાગ્યો કે, તે મંત્રિના પુત્રને મેં ઘણું માન આપ્યું, તો પણ તે કુળે આવું નિહુર કામ કર્યું; એમ વિચારી રાજાએ કોટવાલને હુકમ કર્યો કે, તે મંત્રિને, તેના કુટુંબ સહિત મારી નાખો! તથા એના ચાકરોને પણ મારી નાખવા. એમ કહી રાજાએ મંત્રિને ઘેર પો

૧ પેટી ૨ અહિંસા. ૩ ચોટલો.

૧૨

તાંનું સઘળું સૈન્ય મોકલ્યું. ત્યારે મંત્રિના સૈન્યે, તે સૈન્યને અટકાવ્યું. પછી એટલામાં મંત્રિએ આવી રાજાના સેનાપતિને, પોતાને એકવાર રાજાપાસે લઈ જવાનું કહ્યું; ત્યારે તેઓ પણ દક્ષિણુતાથી તેને રાજાપાસે લઈ ગયા. પછી તે મંત્રિ રાજસભામાં ગયો, ત્યારે રાજાએ ક્રોધથી તેની સામું પણ જોયું નહીં. ત્યારે મંત્રિએ હાથ જોડી રાજાને વિનંતિ કરી કે હે સ્વામિ, એકવાર તે પેટી મને ઉઘાડવાની રજા આપો? તેમાં રહેલી વસ્તુને લઈ, પછી આપને જે ઉચિત લાગે તે કરજો. ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે, તું મને દ્રવ્યની લાલચમાં નાખી સંતોષવાનો ઉપાય કરે છે? ત્યારે મંત્રિએ કહ્યું કે, હે સ્વામિ મારા પ્રાણ આપનેજ આધિન છે. પણ એકવાર તે પેટી ઉઘાડી જુઓ પછી રાજાએ તેના ઘણા ઉપરોધથી, તે પેટી મગાવી, તાજાં તોડાવ્યાં. ત્યારે તેની અંદર મંત્રિના પુત્ર સુખ્યુદ્ધિને જોયો. તેના જમણા હાથમાં એક છરી હતી, તથા ડાબા હાથમાં 'વેણીદંડ' હતો, તથા તેના પગ પણ ખાંધેલા હતા. એવી રીતે તેને જોઈ, રાજા વિસ્મય પામ્યો, તથા તે ખાખતનો ખુલાસો મંત્રિને પૂછ્યો. ત્યારે મંત્રિએ કહ્યું કે, હે રાજા, તે ખાખત હું કાંઈ જાણતો નથી. આપેટોતો મેં આપને સોંપી હતો. અને આપે તો, આ નિરપરાધિ અમોને પરમાર્થ જાણ્યાવિના મારી નાખવાનો હુકમ કર્યો હતો. મંત્રિના આવાં વચનો સાંભળી, રાજાએ લજ્જા પામી તેના પરમાર્થ કહેવા તેને ફરમાવ્યું. ત્યારે મંત્રિ કહેવા

૧ એટલો.

લાગ્યો કે, હે સ્વામિ, મને તો એમ લાગે છે કે, કોઈ ક્ષુદ્ર વ્યંતરે, પૂર્વ ભવના વેરથી, આ મારા નિરપરાધિ પુત્ર ઉપર આજ ચડાવેલું છે. એમ ન હોય તો, પેટીમાં ગોપવી રાખેલી વસ્તુની આ અવસ્થા ક્યાંથી થાય? પછી રાજાએ ખુશી થઈ, મંત્રિના તથા તેના પુત્રના ઘણા સત્કાર કર્યો. વળી રાજાએ મંત્રિને કહ્યું કે, હે મંત્રિ, આ સઘળું તેં ક્યાંથી જાણ્યું? ત્યારે મંત્રિએ કહ્યું કે, હે રાજા, તે સઘળું જ્યારે મેં તે નિમિત્તિઆને પૂછી જોયું ત્યારે તેણે મને કહ્યું કે, તારા પુત્રયકી તને આપંતિ પડવાની છે. તેથી મેં આ યત્ન કર્યો. પણ શ્રી જૈનધર્મના પ્રભાવથી આ સઘળું શાંત થયું. પછી રાજાએ તથા મંત્રિએ વૈરાગ્ય પામી, પોતપોતાના પુત્રાને, સ્વસ્વ સ્થાનકે બેસાડી, દીક્ષા લીધી. ઘણી ઘણા કાળ સુધી દીક્ષા પાળી, અતિ ઉગ્ર તપ કરી, સુગતિએ ગયા. માટે હે મિત્ર, જેમ તે મંત્રિએ ઉદ્યમ કરી, વિઘ્નનું નિવારણ કર્યું, તેમ આપણે પણ આપણા વિઘ્નનું નિવારણ કરશું. માટે તુ વિષાદ નહીં કર? ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે, હે મિત્ર, હવે આપણે શું કરવું? ત્યારે અમરદત્તે કહ્યું કે, આપણે આ સ્થાન છોડી દેશાંતર જશું. મિત્રનું આ વચન સાંભળી મિત્રાનંદે તેની પરીક્ષા જોવા વાસ્તે તેને પૂછ્યું કે, હે મિત્ર, તારા શરીરને દેશાંતર જવાથી ઘણું કષ્ટ પડશે. કારણ કે, તારું શરીર ઘણું ક્ષોભળ છે; વળી મને તો, તે શબ્દના કહેવાથી દુઃખ ઘણું કાળે થશે, પણ તારા શરીરનો તો દેશાંતર જવાથી, હમ-

૧૪

જાલ નાશ થશે. ત્યારે અમરદત્તે કહ્યું કે, હે મિત્ર
ધાતુ શું કહેવું? દશાંતરમાં જે સુખદુઃખો પડશે, તે
સઘળાં મારે તારી સાથેજ ભોગવવાં છે, ઝરાણુ કે ક-
લ્પ છે કે,

પાપાન્નિવારયતિ યોજયતે હિતાય ।

ગુહ્યાનિ ગૂહતિ ગુણાનપ્રકટીકરોતિ ॥

આપદ્વતં ચ ન જહાતિ દદાતિ કાલે ।

સાન્મિત્રલક્ષણમિદં પ્રવદન્તિ સન્તઃ ॥

અર્થ-ઉત્તમ મિત્ર, પોતાના મિત્રનું પાપ નિવા-
રણ કરે છે. હિતને માટે ચેજના કરે છે. ગુપ્ત વાતોને
જોપવી રોખે છે, ગુણોને પ્રગટ કરે છે, આપદાને
વખતે પણ પોતાના મિત્રને તજતો નથી, યોગ્ય પ્રસંગે
જે કંઈ જોઈએ તે આપે છે, માટે સત પુરૂષો સુમિ-
ત્રના આવાં લક્ષણો કહે છે. ॥ ૧ ॥

ક્ષીરિણાત્મગતોદકાયહિગુણાદતાઃ પુરા

તેઽસ્થિલાઃ । ક્ષીરેતાપમવેક્ષ્ય તેન પયસા

હ્યાત્મા કશાનૌ હુતઃ ॥ ગન્તું પાવક

મુન્મનસ્તદભવદ્ દૃષ્ટ્વા તુ મિત્રાપદમ્ ।

યુક્તં તેન જલેન શામ્યતિ સતાં મૈત્રી

પુનસ્તિવદ્દશી ॥ ૨ ॥

અર્થ-દૂધે પોતા સાથે મળેલા જળને પોતાના

૧૫

સમસ્ત ગુણો આપી, પોતાના જેવું બનાવ્યું. પછી દૂધને તાપ ઉપર ચડાવેલું જોઈ, પાણી પેહેલાંજ જઈ અગ્નિમાં પડ્યું. ત્યારે દૂધે મિત્રને કષ્ટ થતું જોઈ પોતે અગ્નિમાં ઉભરાઈ જઈ પ્રવેશ કરવાનું મન કર્યું. પણ તેમાં જ્યારે પાણી રેડ્યું ત્યારે તે શાંત થયું. માટે સત્પુરુષોની મિત્રાઈ હમેશાં એવીજ રીતની હોય છે.

પછી તેઓ બન્ને ત્યાંથી નિકળી અનુક્રમે ચાલતાં પાટલીપુત્ર નામના નગરમાં પહોંચ્યા. તે નગરીના નંદન નામના બહારના ઉદ્યાનમાં તેઓએ, એક ઉંચા શ્રાકારથી નિંદાએલું, તથા ધ્વજઓની શ્રેણિથી શાભિતું એક મોટું પ્રાસાદ જોયું. તેને જોઈ તેઓ અતિ આનંદ પામવા લાગ્યા. પછી તેઓ પોતાના હાથપગ એક વાવમાં સાફ કરી, તે પ્રાસાદમાં ગયા. બન્ને જાણુ તે પ્રાસાદને જોવા લાગ્યા. જોતાં જોતાં એક પુતળી અમરદત્તની દૃષ્ટિએ પડી. તે પુતળીનું રૂપ તથા શાળંગાર દેવાંગના સરખાં હતાં. તેને જોઈને અમરદત્તનું ચિત્ત મદનાતુર થયું. એમ જોતાં જોતાં મધ્યાન કાળ થવા આવ્યો. ત્યારે અમરદત્તને મિત્રાનંદે કહ્યું કે, હે મિત્ર, ચાલો, હવે આપણે નગરમાંહે જઈએ. ત્યારે તેણે કહ્યું કે, હે મિત્ર, ચોડીવાર હું આ પુતળી જોઈ લઉં ત્યાં સુધી બેસ? એમ કહેવાથી ચોડીવાર થયા પછી પાછું મિત્રાનંદે કહ્યું કે, હે ભાઈ, હવે તો નગરમાં જઈ ભોજન કરીએ તો ઠીક. વળી પાછા આપણે અહીં આવીશું. ત્યારે તેણે કહ્યું કે, હે મિત્ર, જો હું

૧૬

આ સ્થાનકેથી ચાલું, તો હમાણાજ મારું મૃત્યુ થાય. ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે, તને આ પાપાણુની બનાવેલી પુતળીમાં તે શું રાગ લાગી રહ્યો છે? જો તને સ્ત્રી-વિલાસની ઇચ્છા હોય, તો આ નગરમાં જઈ ભોજન આદિક કરી તારી ઇચ્છા પૂર્ણ કરજે. એવી રીતે તેણે તેને વારંવાર કહ્યું, તો પણ તે ત્યાંથી આગળ ચાલ્યો નહીં, તેથી મિત્રાનંદે ક્રોધયુક્ત થઈ ઘણુંજ રડવા લાગ્યો. તેને જોઈ અમરદત્ત પણ રડવા લાગ્યો. એટલામાં તે પ્રાસાદ બનાવનાર રત્નસાર નામે એક શેઠ ત્યાં આવ્યો; તથા તેમને રડતા જોઈ તેણે પૂછ્યું કે, હે ભાઈ, તમે શામાટે રૂદ્ધ કરો છો? ત્યારે મિત્રાનંદે પોતાનું સમસ્ત ચરિત્ર તે રત્નસાર શેઠ આગળ નિવેદન કરીને મિત્રની વાત પણ કહી સંભળાવી. ત્યારે તે શેઠ અમરદત્તને ઘણો સમજાવ્યો, તો પણ તેણે તે પુતળીપરના રાગનો ત્યાગ કયો નહીં. ત્યારે શેઠ ખેદ પામી ચિંતવવા લાગ્યો કે, આ પાપાણુની બનાવેલી પુતળી પણ જ્યારે માણસના ચિત્તને વિકાર ઉપજાવે છે, ત્યારે આ જગતમાં રહેલી પ્રમદ્ધઓની તો વાતજ શું કરવી? કહ્યું છે કે,

તાવન્મૌનીચતિર્જાની । સુતપસ્વી જિતે
ન્દ્રિયઃ ॥ યાવન્નયોષિતાં દૃષ્ટિ । ગોચરં
યાતિ પૂરુષઃ ॥ ૧ ॥

જ્યાંસુધિ માણસ સ્ત્રીને દ્રષ્ટિગોચર નથી થ

૧૭

થો, ત્યાંસુધિજ તે, મૈનિ, યતિ, જ્ઞાની, તપસ્વી,
તથા જિતેન્દ્રિય છે. ॥ ૧ ॥

એવી રીતે તે શેઠ વિચાર કરે છે, એટલામાં
મિત્રાનંદ તેને ફરીથી પૂછ્યું કે, હે તાત, હવે આ
વખતે શું ઉપાય કરવો? ત્યારે શેઠ તેના ઉપાય વા-
સ્તે વિચારવા લાગ્યા. ત્યારે મિત્રાનંદ કહ્યું કે, જે
સુતારે આ પુતળી બનાવી છે, તે સુતાર જો મળે, તો
એની ઇચ્છા હું સંપૂર્ણ કરું. ત્યારે શેઠે કહ્યું કે,
કુંકણ દશમાં સોપારક નામના નગરમાં શૂર નામે
સુતાર રહે છે, તેણે આ પુતળી બનાવી છે. પછી
મિત્રાનંદ તે રત્નસાર શેઠને કહ્યું કે, જો આપ આ
મારા મિત્રનું અહીં રક્ષણ કરો, તો હું તે સોપારક
નગરમાં જઈ, તે સુતારને પૂછું કે, આ પુતળી તેં તારી
મતિકદ્વપનાથી બનાવી છે, અથવા કોઈ સ્ત્રીનું રૂપ
જેઈ તેના અનુસારથી બનાવી છે? તે સમાચાર આ-
વ્યાબાદ ઇચ્છિત કાર્ય થશે. મિત્રાનંદના આ વચ્ચેના
સાંભળી શેઠે અમરદત્તનું રક્ષણ કરવાનું કાર્ય અંગીકાર
કર્યું. પછી અમરદત્તે મિત્રાનંદને કહ્યું કે, હે મિત્ર, જો
તું તુરત નહીં આવે, તો હું મારા આત્માનો ત્યાગ
કરીશ. ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે, જો હું બે માસની
અંદર ન આવું તો તારે જાણવું કે, એ મારો મિત્ર
નથી. એવી રીતે તેને સમજાવી, તથા શેઠની રજા
સંધ, પોતે અખંડ પ્રમાણે અનુક્રમે સોપારક નગરમાં
આવ્યા. ત્યાં પોતાની એક વીંટી વેચી ચોગ્ય વસ્ત્રો
ખરીદ કર્યાં. તે વસ્ત્રો પહેરી સુતારને ઘેર ગયા. તે

૧૮

સુતારે પણ તેને શ્રીમત જાણી ઘણો આદરસત્કાર દીધો
કહ્યું છે કે,

यस्यार्थास्तस्यमित्राणि । यस्यार्थास्तस्य

बान्धवाः ॥ यस्यार्थाः सपुमाह्लांકે ।

यस्यार्थाः स च पण्डितः ॥ ૧ ॥

અર્થ-જેનોપાસે ધન છે, તેના સઘળા મિત્રો છે,
તેના સઘળા બાંધવો છે, તથા તેજ આ દુનિઆમાં પુરૂષ
છે, તથા તેજ પંડિત છે. ॥ ૧ ॥

પછી તે સુતારે તેને આસનપર બેસાડી, આવ-
વાનું કારણ પૂછ્યું, ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે, હે ભદ્ર-
મારે તારા પાસે એક દેવપ્રાસાદ બંધાવવું છે. પણ
ખાતરી વાસ્તે તમારા કામનો કોઈ નમુનો જોવો છે.
ત્યારે સુતારે કહ્યું કે, પાટલીપુત્ર નગરના બહારના
ઉદ્યાનમાં જે પ્રાસાદ બંધાવેલું છે, તે મેં બનાવ્યું
છે; તમે તે પ્રાસાદ દીઠું છે કે નહીં? ત્યારે મિત્રાનંદે
કહ્યું કે, તે મેં જોયેલું છે, પણ તેમાં જે ખુતળી છે
તે તમે તમારી મતિકલ્પનાથી કરી છે? અથવા કોઈનું
રૂપ જોઈ, તેના સાદ્રશ્ય કરી છે? ત્યારે સુતારે કહ્યું
કે, અવંતી નગરીના મહાસેન રાજાની પુત્રી રતન-
મંજરીની તે છબી છે. આ વાત સાંભળી તેણે સુતા-
રને કહ્યું કે હવે, સારો દિવસ પૂજો પ્રાસાદ બંધવા
વાસ્તે તમારી સાથે કરાવ કરશું. એમ કહી ત્યાંથી
બજારમાં જઈ, તે વસ્ત્રો વેચી, સંબલ આદિકની
તૈયારી કરી, ત્યાંથી તે ચાલવા લાગ્યો. ચાલતાં ચાલતાં

૧૯

એક દિવસે સંધ્યાકાળે અવંતી નગરીમાં આવ્યો. ત્યાં દરવાજા પાસે એક દેવના મંદિરમાં જઈ બેઠો. ત્યાં નગરીમાં તેણે એક એવી 'પટહોદધોપાણી સાંભળી કે, "જે કોઈ માણસ આ શબ્દનું રાત્રિના ચાર પોહોર સુધિ રક્ષણ કરે, તેને ઇશ્વર નામનો વ્યાપારી એક હજાર સોનામોહોરો આપે". આ વાત સાંભળી મિત્રાનંદ દ્વારપાળને પૂછ્યું કે, આ શેઠ, એક રાત સુધિ શબ્દને રક્ષણ કરવા વાસ્તે હજાર સોનામોહોર શા વાસ્તે આપે છે? ત્યારે દ્વારપાળે કહ્યું કે, હે ભદ્ર, હાલ આ નગરમાં મારીના ઘણા ઉપદ્રવ છે. હવે આ શેઠના ઘરમાં કોઈ માણસ તે મારીના ઉપદ્રવથી મૃત્યુ પામેલું છે. હવે તે મૃત્યુ પામેલા માણસને રાત્રીએ કોઈ રાખી શકતું નથી. તેથી તે શેઠ આ કામવાસ્તે ઘણું ધન આપે છે. આ વાત સાંભળી મિત્રાનંદ વિચારવા લાગ્યો કે, જો ધન હશે, તો ઇચ્છિત કાર્ય થશે; એમ વિચારી, હીમત રાખી, તેણે તે શબ્દના રક્ષણ કરવાનું કાર્ય કપ્પૂત કર્યું. પછી ઇશ્વર વ્યાપારીએ તેને અરધું ધન આપી શબ્દનું રક્ષણ કરવા બેસાડ્યો, તથા અરધું ધન પ્રભાતે આપવાનું કહ્યું. પછી મિત્રાનંદ ધૈર્ય ધારી તે શબ્દનું રક્ષણ કરવા લાગ્યો. રાત્રીએ શાકિની, પિશાચ વિગેરે ઉપદ્રવ કરવા લાગ્યા, પણ તેણે ધૈર્ય રાખી તે સઘળાઓને નશાડ્યા. પછી પ્રભાતે તે શબ્દને લઈ, તેના સગાવાહાલાઓએ તેના સંસ્કાર કર્યા. પછી મિત્રાનંદ પોતાનું બાકી રહેલું ધન માગ્યું. પણ તે શેઠે તે ધન ન આપ્યું. ત્યારે

૧ દહેરો. ૨ Cholera.

૧૦

મિત્રાનંદને ક્રોધ ચડ્યો. પછી તેણે સો સોનામોહોરો ખરીદી ઉત્તમ વસ્ત્રો ખરીદ કર્યાં. તે પહેરીને એક વસંતતિલકા નામની વેશ્યાને ઘેર ગયો. તેને ધનવંત જોઈ વેશ્યા તેના ઘણાજ આદર સત્કાર કરવા લાગી પછી મિત્રાનંદ પણ તે વેશ્યાને બાકીની ચારસો સોનામોહોરો આપી. તેથી વેશ્યા ઘણાજ હર્ષ પામીને પોતાની પુત્રીને કહેવા લાગી કે, હે પુત્રી, તારે આ પુરુષને સેવવો. આ પુરુષ તારા ભાગ્યના ઉદયથી જ તને મળ્યો છે. એના સરખો કોઈ પણ પુરુષ આ દુનિઆમાં ઉદાર નથી. પોતાની પુત્રીને એવી રીતે સમજાવી વેશ્યા બીજા ભુવનમાં ગઈ. પછી તે વેશ્યાની પુત્રીએ પાંડે મિત્રાનંદને સ્નાન કરાવ્યું. પછી સાયંકાળે મનોહર પુષ્પોની શય્યા પાથરી. તથા પોતે શોભા શણગાર સજ્જ, દેવાંગના સરખી થઈ, વિષયની ઇચ્છાથી તંત્રી પાસે આવી મધુર વચનો બોલવા લાગી. ત્યારે મિત્રાનંદ પોતાના હૃદયમાં ચિંતવવા લાગ્યો કે, આ વખતે મારે વિષય સુખમાં મગ્ન ન થવું જોઈએ. હહુ છે કે,

**સ્ત્રીવિલાસેષુમગ્નાનાં । जनानामिह भू-
तले । नैव कार्याणि सिद्ध्यन्ति । वदन्ती
तीह पण्डिताः ॥ १ ॥**

અર્થ—સ્ત્રીઓના વિલાસમાં મગ્ન થયેલા મા-
ણસોના કાર્યો કદી સિદ્ધ થતાં નથી, એમ પંડિત લોકો
કહે છે. ॥ ૧ ॥

૨૧

એમ વિચારી તેણે તે વેશ્યાની પુત્રીને કહ્યું કે, હે ભદ્રે, મારે કાંઈક ધ્યાન ધરવું છે, મારે એક પાટલો લાવી આપ? એમ કહેવાથી તેણે એક સુવર્ણને પાટલો એક ક્ષણવારમાં લાવી આપ્યો. તે ઉપર બેસી, પદ્માસન વારી, તથા વસ્ત્રથી શરીર ઢાંકી મૌન કરી એક ધુતારા ચોગીની પેઠે ધ્યાન ધરી બેઠો. એમ ધ્યાનમાં ને ધ્યાનમાં પેહલો પોહોર તો વ્યતિત થયો. ત્યારે તે વેશ્યાની પુત્રીએ વિલાસને વાસ્તે તેની પાસે પ્રાર્થના કરી, પણ મિત્રાનંદે કંઈ ઉત્તર આપ્યો નહીં. પછી એવા રીતે સઘળી રાત્રી નિર્ગમન થઈ પ્રભાત થયો ત્યારે મિત્રાનંદે ત્યાંથી ઉઠી દેહચિંતા અર્થે ગયો. ત્યાં તે પુત્રીએ વેશ્યા પાસે રાત્રીનો સમસ્ત વૃતાંત કહી બતાવ્યો, ત્યારે તે કહેવા લાગી કે, હે પુત્રી, એ પોતાની મરણ પ્રમાણે ગમે તેમ કરે, તોપણ તારે તેને ભક્તિપૂર્વક સેવવો. પછી પુત્રીએ તે જ્ઞાત અંગીકાર કરી. બીજા દિવસની રાત્રિએ પણ મિત્રાનંદે તો ધૂર્તવિદ્યા કરી ધ્યાન ધરી બેઠો. પછી પ્રભાતે તે વાતની વેશ્યાને ખબર પડવાથી તે જરા ક્રોધયુક્ત થઈ મિત્રાનંદને કહેવા લાગી કે, આ મારી પુત્રી રાજપુત્રોને પણ દુર્લભ છે તો તું તેણીને શા મારે દુઃખ ઉપજાવે છે? ત્યારે મિત્રાનંદે મધુર વચ્ચેનાથી કહ્યું કે, સમય આવ્યે સઘળું સારું થઈ રહેશે; પણ એક વાત હું તને પૂછું છું, તેનો ઉત્તર તું મને દે? પછી મિત્રાનંદે કહ્યું કે, તારા રાજ દરબારમાં આવવું જવું થાય છે કે નહીં? ત્યારે વેશ્યા બોલી કે, આ મારી પુત્રી રાજાને ચમર ઢાળે

૨૨

છે, તેથી હું પણ રાત દહાડો રાજ દરબારમાં જઈ
 છું. વેશ્યાના આ વચનો સાંભળીને મિત્રાનંદ કહેતા
 લાગ્યો કે, ત્યારે તું રાજની પુત્રી રત્નમંજરીને ઓળ-
 ખે છે? ત્યારે વેશ્યા બોલી કે, તે તો મારી પુત્રીની
 સખી છે. વેશ્યાના આ વચનો શ્રવણ ગોચર થયાથી
 મિત્રાનંદ હર્ષયુક્ત થઈ તેણીને કહ્યું કે, તારે તે રાજ-
 પુત્રી પાસે જઈ, એમ કહેવું કે “જે અમરદત્તના ગુણો
 સાંભળી તેના પર મોહિત થઈ, તે કાગળ લખ્યો હતો,
 તે અમરદત્તનો મિત્ર અહીં આવ્યો છે.” ત્યારે વેશ્યા-
 એ આ વાક્ય અંગીકાર કર્યું, તથા તેજ વખતે, તે
 રાજદરબારમાં જઈને રત્નમંજરી પાસે ગઈ. રત્નમંજ-
 રીએ પણ વેશ્યાને આવેલી જોઈ, તેણીને ઘણો આ-
 દરસત્કાર આપ્યો, તથા એક ઉત્તમ આસન પર બેસાડી
 આવવા સંબંધિ કારણ પૂછ્યું. ત્યારે વેશ્યા કહેતા લા-
 ગી કે, આજે તો, હું તારા પ્રાણુવલ્લભ સંબંધિ કંઈક
 વાત કરવા આવેલી છું. આ વચન શ્રવણ થયાથી, રા-
 જપુત્રી આશ્ચર્ય પામી. હૃદયમાં વિચારવા લાગી કે,
 મારા પતિને મેં તો હજી જાણ્યો નથી. એમ વિચાર
 કરે છે, એટલામાં તે વેશ્યાએ મિત્રાનંદ કહેલો સઘળો
 વૃતાંત તેણીને કહી સાંભળાવ્યો. ત્યારે રાજકુમારી ઘ-
 ણાજ આશ્ચર્ય સહિત મનમાં વિચારવા લાગી કે, હ
 જી સુધિ મારા પિતાએ મારે કોઈપણ સાથે સગપણ
 કર્યું નથી, તેમ મેં કોઈને કાગળ લખી મોકલ્યો નથી,
 વળી અમરદત્તનું નામ પણ મેં સાંભળ્યું નથી; માટે
 આ ઉપરથી એમ અનુમાન કરી શકાય છે કે, આ

કાર્ય કોઈ ધૂર્ત માણસનું છે, પણ જોણે આવી રીતની જૂઠી રચના કરેલી છે, તે કોઈક હુશિયાર માણસ હોવો જોઈએ; માટે મારે એક વખત તો તેને દૃષ્ટિથી જોવો. એવી રીતે મનમાં નિશ્ચય કરી, તેણીએ વેશ્યાને નમ્ર વચનોથી કહ્યું કે, જે માણસ મારા માણવદત્તભનો સમાચાર લઈ, અહીં આવેલ છે, તે માણસને તારે આજે આ ઝરૂખાને માર્ગેથી મેહેલમાં લાવવો. એવો રીતના રત્નમંજરીના વચનો સાંભળવાથી વેશ્યા હર્ષયુક્ત થઈ, ઘેર આવીને રાજપુત્રીએ કથન કરેલો સમસ્ત વૃતાંત મિત્રાનંદને કહી સંભળાવ્યો. ત્યારે મિત્રાનંદ પણ અતિ આનંદ પામ્યો. પછી રાત્રિએ તે વેશ્યા, મિત્રાનંદને સાથે લઈ રાજદરબારમાં ગઈ. ત્યાં જઈ તેણીએ મિત્રાનંદને હસ્તસંજ્ઞાથી બતાવીને કહ્યું કે, આ રાજ-મેહેલ છે, તેમાં પણ આ, તે કુમારીકાના મેહેલ છે. પણ તે મેહેલમાં જવાને આડા સાત કીલ્લા છે તે લેલંધ્રી જવાની જો તારી શક્તિ હોય, તો તું જા? ત્યારે મિત્રાનંદ વિચાર કરવા લાગ્યો કે, આ કાર્ય મુશ્કેલ તો છે. પરંતુ ઉદ્યમ કર્યાથી થશે. કારણ કે, કહ્યું છે કે,

**ઉદ્યોગિનંકરાલમ્બં । કરોતિકમલાલયા
અનુદ્યોગિકરાલમ્બંકરોતિકમલાગ્રજા**

અર્થ-ઉદ્યોગી માણસને લક્ષ્મી આલંબન આપે છે, તથા નિર્લેખી માણસને દરિદ્રતા આલંબન આપે છે. ॥ ૧ ॥

૨૪

એમ વિચારી ધૈર્ય રાખી, વાંદરાની માફક રાજ
મારી સાતે કિડસા ઉત્તંઘો ગએલો તેને જોઈ, વેશ્યા
હૃદયમાં વિચારવા લાગી કે, ખરેખર આ કોઈ વીર પુરુષ
છે, તથા ઘણુંજ પરાક્રમી છે. એમ વિચારી વેશ્યા પોતા
ને ઘેર ગઈ. હવે મિત્રાનંદ જ્યારે તે રાજકુમારીના
મેહેલમાં ગયો, ત્યારે રાજપુત્રી, તેનું પરાક્રમ જોવા
વાસ્તે, કપટથી નિદ્રાવશ થઈ. મિત્રાનંદ પણ તેણીને
નિદ્રાવશ થયેલો જોઈ, તેણીના હાથમાં રહેલું, રાજના
નામવળું કડું ઉતારી લીધું, તથા તેણીના જમાણા પ
ગની જંઘામાં છરીથી એક ચિન્હ કર્યું. તથા પાછો
એકાએક રાજમેહેલમાંથી નીકળી જઈ એક દેવમંદિર-
માં જઈ સૂઈ રહ્યો. પછી રાજકુમારી પોતાતા મનમાં
વિચારવા લાગી કે, ખરેખર આ કોઈ હુશિયાર માણ-
સ છે, પણ મેં તો ઘણુંજ મૂર્ખાઈ કરી, કે એવા માણ-
સ સાથે મેં મારા સુખથી જરા પણ ભાષણ કર્યું નહીં.
એ વિચારમાં ને વિચારમાં રાત્રિ નિર્ગમન થવા આ
વી. તથા થોડી શેષ રાત્રી રહ્યા પછી તે નિદ્રાવશ
થઈ. હવે તે મિત્રાનંદ પ્રાતઃકાળે ઊઠી, રાજદરબારમાં
ગયો. ત્યાં રાજદ્વાર પાસે ઉભો રહી, “અન્યાય
અન્યાય” એમ મોટે સ્વરે પોકારવા લાગ્યો. ત્યારે રાજ-
એ પોતાનો છડોદાર મૂકી, તેને સભામાં બોલાવ્યો.
પછી મિત્રાનંદ સભામાં આવી, રાજને નમસ્કાર કરી,
વિનંતિ કરી, કે હું સ્વામિ, આ નગરમાં આપ ન્યાય-
થી રાજ્ય ચલાવો છો, તો પણ, ઇશ્વર નામના વ્યા-
પારીએ મને પરદેશીને છેતર્યો છે. ત્યારે રાજએ કહ્યું

૨૫

કે, શી રીતે તને છેતર્યો છે? ત્યારે મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, તે શેઠે શખના રક્ષણ વાસ્તે મને હજાર સોનામોહોર આપવાનો ઠરાવ કર્યો હતો. તેમાંથી પાંચસો મને પેહેનાં આપી, અને બાકીની પાંચસો પ્રભાતે આપવાનું તેણે મને કહ્યું; પણ હવે તે આપતો નથી. મિત્રાનંદના આ વચનાથી રાજાએ ક્રોધ યુક્ત થઈ, પોતાના માણસોને તે દુષ્ટ વ્યાપારીને બાંધી, ત્યાં લાવવાનો હુકમ કર્યો. એટલામાં, “મિત્રાનંદ રાજાપાસે ફરીઆદ કરવા ગયો છે,” એ વાત તે શેઠને કાને પડવાથી પડે પાંચસો સોનામોહોરો લઈ, રાજસભામાં આવ્યો; તથા તે સોનામોહોરો મિત્રાનંદને ગણી આપી, તથા રાજાને કહેવા લાગ્યો કે, હે સ્વામિ, તે વખતે હું શોકાતુર થઈ, શખની મૃત્યુ સંસ્કાર આદિક ક્રિયામાં વ્યગ્ર થયો હતો, તથા પછી ત્રણ દિવસો તો લોકચારમાં ગયા. એમ કહી રાજાને શાંત પાડી તે શેઠ પોતાના ઘર તરફ ગયો. પછી રાજાએ મિત્રાનંદને પૂછ્યું કે, તે તો શખનું શી રીતે રક્ષણ કર્યું? ત્યારે મિત્રાનંદે કહ્યું કે, હે રાજા, જો તે વાત સાંભળવાની તમારે ઇચ્છા હોય તો બરોબર ચિત્ત દઈ શ્રવાણ કરજો. મેં ધનના લોભથી તે શખનું રક્ષણ કરવાનું કાર્ય માથે લીધું. પછી રાત્રીએ મારા હાથમાં એક છરી લઈ હું તે શખનું રક્ષણ કરવા જાગતો બેઠો, એટલામાં ત્યાં રાક્ષસ વિગેરે ભયાનક રૂપ કરી મારી પાસે આવ્યા, પણ મારા તેજથી તે સઘળા દૂર ગયા. પછી છેવટે મનોહર વસ્ત્રો તથા આભૂષણો પેહેરીને, તથા કેશ છુટા મૂકીને, દેવાંગના

૨૬

સરખા રૂપવાળી, તથા વિકરાળ મુખવાળી એક કોઈ સ્ત્રી, હાથમાં કાતર લઈને મારી સમીપે આવી. તથા મને કહેવા લાગી કે, અરે દુષ્ટ! હમણા હું તારો નાશ કરું છું. ત્યારે મેં તેણીને જોઈ વિચારું કે, ખરેખર જે મારી કહેવાય છે, તે આ જ છે. પછી તે મારી સમીપ આવી, ત્યારે મેં મારા હાથ હાથથી તેણીને પકડી, તથા જમણે હાથે છરી ઉપાડી, એવામાં તે મારો હાથ છટકાવી નાશવા લાગ્યો. ત્યારે મેં તેણીને જમણા સાથળમાં છરી મારી, તથા નાશતાં નાશતાં તેણીના હાથમાં રહેલું કડું મારા હાથમાં રહી ગયું. એટલામાં સૂર્યોદય થયો. રાજા આવાં આશ્ચર્ય કારક વચના સાંભળી મિત્રાનંદને કહેવા લાગ્યો કે, હે વીર પુરુષ! જે તેં તે “મારીના” હાથમાંડી કડું લીધું છે, તે મને ખતાવ? ત્યારે મિત્રાનંદે તે કડું પોતાના ગળવામાંથી કહાડી રાજાને ખતાવ્યું. તે કડામાં પોતાનું નામ જોઈ, રાજા મનમાં વિચારવા લાગ્યો કે, અરે! શું! આ મારી પુત્રીજ “મારી” છે. કારણ કે આ કડું તો તેણીનાજ હાથનું છે. એમ વિચારી દહચિંતાનો મિશ કરો, રાજા ત્યાંથી નિકળી પુત્રીના મેહેલમાં ગયો. ત્યાં પુત્રીને નિદ્રાવશ થયેલી જોઈને, તથા હાથે કડા વિનાનો જોઈને, અને જમણા સાથળમાં છેદને ઠેકાણે પાટો ખાંધેલો જોઈને રાજા તો અત્યંત ખેદ પામવા લાગ્યો, અને વિચારવા લાગ્યો કે, હાયા! હાયા! આ દુષ્ટ

I Cholera in the form of a women.

૨૭

કન્યાએ મારા નિર્મળ વંશને કલંકિત કર્યો. હવે જેમ જલદિ તોણીના નાશ થાય, એવો ઉપાય શોધવો, નહીંતો તે દુષ્ટ કુમારિકા નગરીના સઘળા લોકોના નાશ કરશે. એમ વિચારી રાજા પાછો મિત્રાનંદ પાસે આવી તેને પૂછવા લાગ્યો કે, હે ભદ્ર, તે રાખનું તેં તારી હીમતથી રક્ષણ કર્યું કે, મંત્રશક્તિથી રક્ષણ કર્યું? ત્યારે મિત્રાનંદ કહ્યું કે, મારી પાસે મંત્ર પણ છે. મિત્રાનંદનું આ વાક્ય સાંભળી રાજાએ તેને એકાંતે લઈ જઈ કહ્યું કે, હે ભદ્ર, મારી પુત્રીજ તે “મારી” છે; એમાં કાંઈ પણ સંદેહ નથી. માટે હવે તારી મંત્રશક્તિથી જેમ અને તેમ જલદિ તોણીના નાશ કરે! ત્યારે મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, હે રાજા, આ વાત માન્ય થતી નથી. કારણ કે તારા કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલી કુમારિકા તે “મારી” કેમ થઈ શકે! ત્યારે રાજા બોલ્યો કે, અરે ભદ્ર, એમાં કાંઈ પણ સંદેહ નથી. કારણ કે “વર્ષાદમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી વિજળી પણ શું ધ્રાણનો નાશ ન કરે! પણ કરેજ.” ત્યારે ફરીને મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, હે રાજા ત્યારે મને એ કુમારિકા દેખાડો! પછી રાજાએ તેને કુમારિકાનો મેહર બતાવ્યો. ત્યારે મિત્રાનંદ પણ રાજાના હુકમથી ત્યાં ગયો. તે વખતે કુમારિકા પણ નીદ્રમાંથી જાગૃત થઈ હતી તથા મિત્રાનંદને જોઈ, વિચારવા લાગ્યો કે, અરેખર આ તેજ પુરૂષ છે, કે જેણે મારું કડું હરી લઈ મારા જમણા સાથળમાં છરી મારી હતી. પણ આમ નિઃશકપણથી આવેછે, માટે અરેખર રાજાએ તેને અહીં

૨૮

આવવાનો હુકમ આપ્યો હશે. એમ વિચારિ, તેણીએ મિત્રાનંદને એક ઉત્તમ આસન બેસવા આપ્યું તથા તેનો ઘણોજ આદરસત્કાર કર્યો. પણ મિત્રાનંદ નમ્ર વચ્ચનાથી તેણીને કહેવા લાગ્યો કે, હે ભદ્ર, મેં તારાપર “મારીનું” મોટું કલંક દિધેલું છે. અને આજે તારો પિતા મને તને સોંપશે. માટે જો તારો મરણ હોય તો, તને મારે સ્થાનકે લઈ જઉં, અને જો તારી મરણ નહોય, તો તને આ કલંકયકી નિર્મુક્ત કરું. ત્યારે તે કન્યા તેના ગુણથી ખુશી થઈ મનમાં વિચારવા લાગી કે, અહો! આ પુરુષ મારાપર કેવો અપૂર્વ પ્રેમ રાખે છે! માટે મારે હવે દુઃખને પાણ અંગીકાર કરી, ગમે તેમ થાઓ, તોપણ આ પુરુષનેજ સેવવો. વળી જો કે, તેની પાસે ધન નથી, તોપણ તેના હૃદયમાં અનેક સદ્ગુણોએ આવી નિવાસ કરેલો છે, માટે તે ઉત્તમ માણસનો મારે સંગ કરવો તેજ ઉત્તમ છે. કારણ કે, ઉત્તમ માણસની સોમત કરવાથી માણસો પોતાનું ઈચ્છિત કાર્ય સાધી શકે છે, કહ્યું છે કે,

અસજ્જનઃ સજ્જનસક્લિસક્લાત્ ।

કરોતિ દુઃસાધ્યમપીહ સાધ્યમ્ ॥

પુષ્પાશ્રયાચ્છમ્ભુશિરોઽધિરુઢા ।

પિપીલિકાચુમ્બતિચન્દ્રવિમ્બમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ — સજ્જન માણસના સંગથી અસજ્જન

૧ મહાદેવસ્ય શિરસિશશાઙ્કો વિદ્યતે હૃતિ તુ પ્રસિદ્ધમ્ ॥

૨૯

માણસ પણ, ઘણી મુશ્કેલીથી પ્રાપ્ત થઈ શકે, એવી વસ્તુને પણ, મેળવી શકે છે, જુઓ કે પુષ્પોના આશ્રયથી મહાદેવના મસ્તકપર ચડેલી કીડીઓ ચંદ્રના ખિંખનું પણ ચુંબન કરે છે. ॥ ૧ ॥

જાડયંધિયોદરતિ સિશ્વતિ વાચિસત્યં ।
માનોન્નતિં દિશતિ પાપ મપાકરોતિ ॥
ચેતઃપ્રસાદયતિ દિક્ષુ તનોતિ કીર્તિં ।
સત્સદ્ગતિઃકથયાર્કિં નકરોતિપુંસામ્ ॥૨॥

અર્થ—ઉત્તમ માણસોની સોખત બુદ્ધિના મંદ પાણાનો નાશ કરે છે, વાણીમાં સત્યતા સ્થાપન કરે છે, માનની ઉન્નતિ કરે છે, પાપોનો નાશ કરે છે, મનને પ્રસન્ન કરે છે, તથા સઘળી દિશાઓમાં કીર્તિનો ફેલાવો કરે છે, માટે કહો કે, ઉત્તમ માણસની સોખત શું શું કાર્ય નથી કરતી? (પણ સર્વ કાર્ય કરી શકે છે.) ॥ ૨ ॥

એમ વિચારીને તેણીએ મિત્રાનંદને કહ્યું કે, હું સુભગ, મારા માણ પણ તારેજ આધિન છે, હું તારી સાથે આવવાને ઘણીજ ખુશી છું. કહ્યું છે કે,

અંધોનારિંદવિત્તં ।વસ્વાણંપાણિયંમહિલા॥
યત્તત્તોગચ્છન્તિફુડં ।જત્તોધુત્તેદિંનિજ્જન્તિ

અર્થ—આંધળો માણસ, પૈસો, પ્રજ્યાતિ, વાણી તથા સ્ત્રી, એટલી વસ્તુઓને ધુર્ત માણસો જ્યાં લહી જાય, ત્યાં જાય છે. ॥ ૧ ॥

કુમારીનાં આવાં વચનો સાંભળી, પોતાનું કાર્ય સિદ્ધ થયું જાણી મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, હે ભદ્રે જ્યારે હું તારા પર સર્સવના દાણા નાખું ત્યારે તારે મુખથી કુત્કાર શબ્દો કરવા માંડવા. તે વાત કુમારીકાએ કબુલ કરી. પછી મિત્રાનંદ રાજાપાસે આવેલી કહેવા લાગ્યો કે, હે રાજા તેજ તારી પુત્રી ખરેખર “મારી” છે. પણ હવે તમે મને એક ઉતાવળથી ચાલનાર કાંધ વાહન આપો, જેથી તે વાહન પર તોણીને ચડાવી રાત્રિમાં ને રાત્રિમાંજ તમારા દેશની બહાર છોડી આવું, અને પછી જ્યાં સૂર્યોદય થશે ત્યાંજ તે “મારી-ને” છોડી આવીશ. ત્યારે રાજાએ બીકથી, પોતાની વાયુવેગા ધોડી તેને આપી. પછી સંધ્યાકાળે રાજાના હુકમથી ચાકરાએ તે રાજકુમારીકાને મિત્રાનંદને સોંપી. ત્યારે મિત્રાનંદે પણ રાજા આદિકની દૃષ્ટિએ, તોણીના પર સર્સવના દાણા છાંટ્યા. ત્યારે તે કુમારીકા મુખથી કુત્કાર શબ્દો કરવા લાગી. તે જોઈ રાજા આદિક માણસો અત્યંત ભય પામવા લાગ્યા. પછી મિત્રાનંદે જૂઠા મંત્રો બોલી તોણીને શાંત કરી. પછી તોણીને ધોડી પર ચડાવી મિત્રાનંદ ચાલવા લાગ્યો. ત્યારે રાજા પણ પોતાના નગરમાંથી “મારી” દૂર જવાથી હર્ષ પામવા લાગ્યો. પછી માર્ગમાં ચાલતાં થોડે દૂર જઈ, કુમારીકા મિત્રાનંદને કહેવા લાગી કે, તમે પણ હવે આ ધોડી પર ચડી બેસો. ઝરાણ કે છતી ધોડીએ પગે ફોણ ચાલે? કુમારીના આવાં વચનો સાંભળી, મિત્રાનંદે કહ્યું કે, જ્યાંસુધો આપણે આ ન

૩૧

ગરની સીમા ઉલ્લંઘી નહીંએ, ત્યાંસુધી હું ચાલ્યો
આવીશ. પછી સીમા ઉલ્લંઘી ગયા બાદ પાછું કુમારી-
કાએ મિત્રાનંદને ઘોડીપર ચડી બેસવાનું કહ્યું. ત્યારે
મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, હે ભાદ્રે હું તે ઘોડીપર ચડી
તારી સાથે બેસીશ નહીં. ત્યારે કુમારીકાએ સંભ્રમ
થઈ તેનું કારણ પૂછ્યું. ત્યારે મિત્રાનંદ કહેવા
લાગ્યો કે, હે સુંદરી, હું તને મારે વાસ્તે નથી
લાવ્યો, પણ, મારા મિત્ર અમરદત્તને વાસ્તે
લાવ્યો છું. પછી તેણે અમરદત્તના સઘળા વૃતાંત તેણી-
ને કહી બતાવ્યા, અને કહ્યું કે, હેભદ્રે, તેજ કારણથી
તારી સાથે એક આસનપર સુવું બેસવું, તે યુક્ત
નથી. આ વચનો સાંભળી, તે રાજપુત્રી વીસ્મય પા-
મી, વિચારવા લાગી કે, અહો! આ પુરુષનું ચરિત્ર તો
કોઈ લોકોત્તરજ લાગે છે. કારણ કે એક સ્ત્રીને વા-
સ્તે માણસ, પોતાના માબાપ, ભાઈ, મિત્ર વિગેરે સમ-
સ્ત માણસોને ઠગે છે, પણ આ પુરુષનું ચિત્ત તો મ-
ને આ એકાકી નોંધને પણ, વિકાર માર્ગને જરા પણ
માત્ર થયું નહીં, માટે આ પુરુષને ધન્ય છે. ખરેખર
આવા ઉત્તમ પુરુષો તો આ વસુધા તળ ઉપર વિર-
લાજ મળે છે. કારણ કે કહ્યું છે કે,

દૃશ્યન્તે ભુવિ ભૂરિનિમ્બતરવઃ કુત્રાપિતે
ચન્દનાઃ । પાષાણૈઃપરિપૂરિતા વસુમતી
વજ્રો મણિર્દુલ્ભઃ ॥ શ્રૂયન્તે કરટારવાશ્વ

૩૨

**સતતં ચૈત્રે કુદુકૂજિતં । તન્મન્યે સ્વલ
સદ્ગુલં જગદિદં દ્વિત્રાઃક્ષિતૌ સજ્જનાઃ**

અર્થ— આ પૃથ્વીમાં લીંબડાનાં વૃક્ષો તો ઘણા દૃષ્ટિએ પડે છે, પણ ચંદનના વૃક્ષો તો, કોઈ જગોએજ જોવામાં આવે છે; વળી આ પૃથ્વી પત્થરોથી ભરપૂર છે, પણ હીરા તો કોઈકજ નજોએ જોવામાં આવે છે; વળી કાગડાના શબ્દો તો હમેશાં સંભળાય છે, પણ કોયલની વાણી તો ઘણું કરીને ચૈત્ર માસમાંજ સંભળાય છે; માટે હું એમ માનું છું કે, સમસ્ત જગત દુર્જનોથીજ વ્યાપ્ત થયેલું છે, પણ તેમાં સજ્જનો તો વિરલાજ દૃષ્ટિએ પડે છે.

એવી રીતે રત્નમંજરી તો મનમાં વિચારજ કર્યા કરે છે. પછી તેઓ બન્ને અનુક્રમે પાટલીપુત્ર નગરે આવી પહોંચ્યા. હવે ત્યાં અમરદત્ત મિત્રને ગયે બે માસ સંપૂર્ણ થયા છતાં પણ તેના ન આવવાથી એ દ પામી રત્નસાર શેઠને કહેવા લાગ્યો કે, હે તાત, હજી મારો મિત્ર તો ન આવ્યો. માટે હવે મને એક કાષ્ટનો ચિત્તા કરાવી આપો, કે, જેમાં બગી, મારા આત્માનો હું ત્યાગ કરું. અમરદત્તનું આ વચન સાંભળી શેઠ ઘણુંજ દુઃખ પામવા લાગ્યો. પણ અમરદત્તના ઘણા આગ્રહથી તેણે ચિત્તા ખડકી અપાવી. પછી અમરદત્તે તેમાં બગી મરવાનો વિચાર કર્યો, ત્યારે નગરના લોકો તેને કહેવા લાગ્યા કે, હે ભદ્ર, આજનો

૩૩

દહાડો તું તારા મિત્રની રાહ જો, પછી કાલે તને જે
 ઉચિત લાગે તે તું કરજે એવી રીતના લોકોનાં
 વારંવાર વચનો સાંભળી અમરદત્તે તે વાત કબુલ કરી.
 એવી રીતે સઘળા માણસો વાતો કરે છે, એવામાં મિ-
 ત્રાનંદ રત્નમંજરીને સાથે લઈ ત્યાં આવી પહોંચ્યા.
 તેને આવતો જોઈ માણસો ઘણાજ ખુશી થઈ હર્ષનો
 પોકાર કરવા લાગ્યા. અમરદત્ત પણ મિત્રાનંદને જોઈ
 અતિ આનંદથી તેને ભેટી પડ્યો. તે બન્ને મિત્રો
 મળ્યા. તથા હર્ષના અશ્રુ વહેવા લાગ્યાં; તે જાણે કે ત્યાં
 બળતી ચિત્તાને ઠારવા વાસ્તેજ વહેતાં હોય નહીં તેમ
 દુખાવા લાગ્યાં. પાસે ઉભેલા માણસોના નેત્રમાંથી પ-
 લા અશ્રુ પડવા લાગ્યાં; તે જાણે કે તેઓના હૃદયમાં
 હર્ષનો સમૂહ નહીં ભાવાથી ઉભરાઈ બહાર નિકળી
 જતો હોય નહીં જેમ, તેમ જણાવા લાગ્યું. તે વખ-
 તે પક્ષિઓ કલકારવ કરી રહ્યાં હતાં; તે જાણે કે,
 તે બન્નેને થયેલા હર્ષનું ગાયન કરતા હોય નહીં તેમ
 સંભળાવા લાગ્યું. સૂર્ય પણ પશ્ચિમ દિશા તરફ જવા
 લાગ્યો, તે જાણે કે, આ બન્ને મિત્રોના સંગમ જોઈ
 પોતાના મિત્ર અસ્તાચળ પર્વતને મળવા જતો હોય
 નહીં જેમ, તેમ ઉતાવળથી જવા લાગ્યો. પછી ત્યાંજ
 તે બન્નેના પાંચ લોકપાલની સાક્ષીએ, અગ્નિની સમક્ષ
 વિવાહ કર્યો. સઘળા નગરના લોકો પણ ઘણાજ આ-
 નંદ પામ્યા. કેટલાક લોકો રત્નમંજરીનું રૂપ જોઈ
 ઘણાજ વિસ્મય પામ્યા. કારણ કે, તેણીના પગના નખ
 તો જાણે કે, પરવાણાની પણ હાંસી કરતા હોય નહીં

૩૪

એવા દેખાતા હતા. પગમાં રહેલાં અંઝરો, આપણે આવી સુંદર સ્ત્રીના ચરણમાં પડેલા છીએ, એવું મનની હર્ષથી જાણે ગાયન કરતા હાય નહીં એવી રીતના અંકાર શબ્દો કરી રહ્યાં હતાં. જ્યારે તે જાણે અરિસા સરખી લાગતી હતી. સાથે ડુળના સ્થંભની પણ હાંસી કરતા હતા. કટીનો લંકે કુસરીસિંહની કટી સરખો હતો. એ સ્તનો કામદેવને રહેતાના કિલ્લા સરખા હતા. કંઠનો ભાગ શંખ સરખો હતો. મુખ ચંદ્ર સરખું હતું. હોઠ બિબિકળ સરખા હતા. દાંત દાડમની કળી સરખા હતા. નયન કમળ સરખાં હતાં. કપાળ અર્ધચંદ્રાકાર સરખું હતું. હસ્તનાં સરખો ચાલથી ચાલતી હતી. આવી રીતે રત્નમંજરીનું અદ્ભુત રૂપ જોઈ, લોકો માંહિંમાંહિં કહેવા લાગ્યા કે, આ અમરદત્તને તેણીની છબી ઉપર જે મોહ થયો, તે કંઈ આશ્ચર્ય કારક વાત નથી. હવે તેટલામાં તે અમરદત્તના ભાગ્યના પ્રબળથી જે થયું, તે હે શ્રેષ્ઠ જનો તમે એક ચિત્ત થઈ સાંભળજો. તે વખતે તે નગરના રાજા પુત્ર વિનાનો મરણ પામ્યો હતો. ત્યારે રાજાના માણસોએ રાત્રીને વખતે પાંચ દિવ્ય^૧ શણગાર્યાં હતાં. તે દિવ્યો આખા નગરમાં ભમી ભમી, સવારમાં

૧ આગળના વખતમાં ત્યારે કોઈ રાજા પુત્રવિના મૃત્યુ પામતો, ત્યારે ઘોડો, હાથી, છત્ર, ચમર, તથા કળશ એ પાંચે દિવ્ય વસ્તુઓ શણગારવામાં આવતી. પછી તે પાંચે વસ્તુઓ જેની પાસે જઈ સેવા કરે, તેને રાજ્ય પર બેસાડતા.

૩૫

જ્યાં અમરદત્ત હતો, ત્યાં આવી પહોંચ્યાં તે વખતે પ્રથમ તો ઘોડે આવી હેપારવ કર્યો. પછી હાથીએ આવી રાખ્દ કર્યો. છત્ર પોતાની મેળે ઉઘડી જઈ તેના મસ્તક પર આવી રહ્યું. ચામરો પણ પોતાની મેળે વીંજવાં લાગ્યાં. તથા જળથી ભરેલા કળશે પણ પોતાની મેળે તે અમરદત્તના મસ્તક પર રાજ્યાભિષેક કર્યો. પછી રાજાના માણસો તેને હાથી અંબાડી પર બેસાડી ગાજતે વાજતે નગરમાં લઈ જવા લાગ્યા. તે વખતે તેને જોવાને એકઠી મળેલી સ્ત્રીઓ, તેનું રૂપ જોઈ, માંહોમાંહોં વાતો કરવા લાગી કે અહો! આ રાજાનું કેવું સુંદર રૂપ છે. કુટલીક સ્ત્રીઓ એમ કહેવા લાગી કે, આ રત્નમંજરી સરખું રૂપ તો દેવાંગનાઓનું પણ નથી. કુટલીક એમ કહેવા લાગી કે, રત્નમંજરી પણ કેવી ભાવ્યશાળી છે કે, જેને આવો સ્વરૂપવાન ભર્તાર મળે સો છે કુટલીક એમ કહેવા લાગી કે, આ અમરદત્ત પણ પુણ્યવાન કે, જેને આ પરદેશમાં ભમતાં પણ આવી દેવાંગના સરખી સ્ત્રી મળી. કુટલીક એમ કહેવા લાગી કે, આ મિત્રાનંદને પણ ધન્ય છે, કે, જે કપ્પટ સહન કરીને પણ પોતાના મિત્ર વાસ્તે આવી સુંદર કન્યા લાવ્યો. કુટલીક એમ કહેવા લાગી કે, આ શેઠને પણ ધન્ય છે, કે જેણે આ અમરદત્તને નાત જાત જાણ્યાવિના પણ પુત્રની પેઠે પાળ્યો. એવી રીતના સ્ત્રીઓના વિવિધ પ્રકારના વચનો શ્રવણ કરતો અનુક્રમે તે રાજદરબારમાં આવ્યો. પછી ત્યાં હાથીઉપરથી નીચે ઉતરી, સભામાં સિંહાસન પર બેઠો. રત્નમંજરી

૩૬

તથા મિત્રાનંદ પણ તેની પાસે બેઠા. પછી સામત મંત્રિ આદિક રાજના માણસોએ તેનો પટ્ટાભિષેક કર્યો. પછી રાજાએ (અમરદત્તે) રાજમંજરીને પટરાણી તરીકે સ્થાપી. મિત્રાનંદને સઘળો રાજકારભાર સોંપી દીધો. રાજસાર શેઠને પિતાને સ્થાનકે સ્થાપ્યો. એવી રીતે સઘળાને ઉચિત કાર્યો સોંપી, અમરદત્ત નિશ્ચિંત થઈ રાજ્ય કરવા લાગ્યો. હવે મિત્રાનંદ રાજકારભારમાં પડી ગયો, તો પણ તે શબ્દે કહેલું મૃત્યુસૂચક વચન તેના હૃદયમાંથી દૂર ગયું નહીં. તથા રાત દહાડો ચિંતામાં ને ચિંતામાં રહે, સુષ્પે નિદ્રા પણ ન આવે. કારણ કે કહ્યું છે કે,

અર્થાતુરાણાં ન ગુરુર્નબન્ધુઃ ।

કામાતુરાણાં ન ભયં ન લજ્જા ॥

ચિન્તાતુરાણાં ન સુખેન નિદ્રા ।

ક્ષુધાતુરાણાં ન રુચિર્નવેલ્લા ॥૧॥

અર્થ—ધનનો અર્થી માણસ ભાઈને અથવા ગુરૂને પણ બેતો નથી; કામાતુર માણસને ભય અથવા લજ્જા એ બન્ને માનું કંઈ પણ હોતું નથી; ચિંતાતુર માણસને સુષ્પે નિદ્રા હોતી નથી; તથા ક્ષુધાતુર માણસ સ્વાદનો અથવા ઉચિત સમયનો પણ વિચાર કરતો નથી. ॥ ૧ ॥

એવી રીતે ચિંતામાં ને ચિંતામાં તેના કુટણાક દિવસો તો નિકળી ગયા. પછી એક દહાડો ચિંતામાં ઘણોજ ખેદ કરવા લાગ્યો, અને અમરદત્તને કહેવા લા

૩૭

ય્યે કે, હે મિત્ર, તે શયે કહેલી વાણી હજી મારા
 ચિત્તમાંથી જતી નથી. અને તેથી મારા ચિત્તમાં અ-
 હીં ઘણાજ ખેદ થયા કરે છે. મારી કોઈ ખીજે દે-
 શાંતર જવાની ઇચ્છા છે. ત્યારે અમરદત્ત મિત્રાનંદને
 મધુર વચ્ચનોથી કહેવા લાગ્યો કે, હે મિત્ર, તું તારા
 ચિત્તમાં ખેદ નહીં કર? તે સઘલી વ્યંતરની ચેષ્ટા છે
 ત્યારે મિત્રાનંદ કહેવા લાગ્યો કે, હે મિત્ર, તોપણ
 મારા ચિત્તને અહિંતો જરા પણ ગોઠવું નથી, માટે
 મને કોઈક દૂર દેશાંતર મોકલ? ત્યારે અમરદત્ત પણ
 મનમાં ખેદ પામી વિચારવા લાગ્યો કે, ખરેખર મારા
 મિત્રનું ચિત્ત હવે ચપળ થયું છે. માટે જો હું તેની
 મરજી વિરૂદ્ધ થઈ, તેને દેશાંતર નહીં મોકલું તો,
 અહીં ચિંતામાં ને ચિંતામાં તે પોતાના પ્રાણનો ત્યાગ
 કરશે. અને દેશાંતર જવાથી જો તેની ચિંતાનું નિવારણ
 થતું હોય, તો ઘણુંજ સારું છે. એમ વિચારી તેણે
 આંખમાં અશ્રુ લાવી. મિત્રને કહ્યું કે, જો તારી
 દેશાંતર જવાનીજ ઇચ્છા હોય, તો આપણા ખાતરી-
 દાર માણસોને સાથે લઈ તું વસંતપુર નગરે જ ?
 મિત્રાનંદ તે વાત કબુલ કર્યાથી રાજાએ પોતાના ફેટ-
 લાક ખાતરીદાર માણસોને તેના રક્ષણ માટે સાથે
 મોકલ્યા. તથા તેઓને એવો હુકમ કર્યો કે, ત્યાં જઈ,
 તમારામાના કોઈએ પાછા અહીં આવી, મિત્રાનંદના
 ક્ષેમકુશલના સમાચાર મને કહેવા. પછી તેઓ સઘળા
 મિત્રાનંદને લઈ, વસંતપુર તરફ ચાલ્યા. પછી અહીં
 અમરદત્ત પણ પોતાના મિત્રના વિયોગથી દુઃખ પામવા

લાગ્યો. પણ થોડા દહાડા પછી રાજકાજમાં પડી જવાથી પાછું દુઃખ વસરી ગયો. હવે મિત્રાનંદને ગ ઘણા દિવસો થયા, તોપણ સાથે ગએલા માણસોમાને એક પણ માણસ અમરદત્તને મિત્રાનંદના કુશલ સમાચાર દેવા પાછો રૂંચી જ નહીં. ત્યારે અમરદત્તના ચિત્તમાં ઘણો જ ખેદ થવા લાગ્યો. પછી તેણે તેની તપાસ માટે ત્યાંથી બીજા માણસો મોકલ્યાં. તે માણસો પણ ફેટલેક દહાડે ત્યાં રાજ પાસે આવી, નિશ્વાસ મુકી, કહેવા લાગ્યા કે, હે રાજ, અમોએ તો ત્યાં મિત્રાનંદને જોયો પણ નહીં, તેમ તે સંબંધિ કંઈ વાત પણ સાંભળી નહીં. માણસોનાં આવાં બાણ સરખાં હૃદયભેદક વચ્ચેના સાંભળી રાજ મનમાં ઘણો જ ખેદ લાવી કલ્પાંત કરવા લાગ્યો. પછી તેણે રત્નમંજરીને બોલાવી, તે સઘલી વાત કહી. ત્યારે તે પણ ખેદ પામી, રૂદન કરવા લાગો. પછી રાજએ રાણીને પૂછ્યું કે, હવે આપણે શું કરવું? ત્યારે રત્નમંજરી બોલી કે, હે સ્વામિ! આ વખતે જો અહીં કોઈ જ્ઞાની મુનિરાજ આવી ચડે, તો આપણા સંદેહનું નિવારણ થાય. તે શિવાય બીજો કશો પણ ઉપાય નથી. ત્યારે રાજ નિઃશ્વાસ મુકી કહેવા લાગ્યો કે, હે પ્રિયા, તે જ્ઞાની મહારાજ અહીં આ વખતે આવે, એવાં આપણા નશીબજ ક્યાંથી હોય! એવી રીતે તેઓ બન્ને શોકાતુર થઈ બેઠા છે, એવામાં અકસ્માત ઉદ્યાનપાલ આવી, હાથ જોડી તેઓને કહેવા લાગ્યો કે, હે સ્વામિ! આપના અશોકતિલક નામના ઉદ્યાનમાં

૩૯

શ્રી ધર્મધોષ નામના ચુતુર્જાની આચાર્ય આવી સમો-
 સર્યાછે. ઉદ્યાનપાળનાં આવાં વચનો સાંભળી, રાજા
 તથા રાણી અત્યંત હર્ષ પામવા લાગ્યાં. પછી રાજાએ
 તે ઉદ્યાનપાળને પંચાંગી પોશાક આપી વિસર્જન કર્યો;
 તથા પોતે રત્નમંજરીને સાથે લઈ, રથમાં બેસી,
 ચિત્તમાં ઘણો હર્ષ લાવી, આચાર્ય મહારાજને વાંદવા
 ગયો. ત્યાં ગુરૂની પાસે જઈ ત્રણ પ્રદક્ષણા કરી વિધિ
 પૂર્વક વાંદી ઉત્તરાસણ વારી સન્મુખ થઈ બેઠો. ત્યારે
 ગુરૂ દેશના દેવા લાગ્યા કે, હે ભવ્યલોકો! તમે આ
 મનુષ્ય જન્મ પામી ધર્મમાં મન જોડી તમારા આત્માને
 સફળ કરજો. તમારે સંસારના અન્ય કાર્યના પ્રસંગથી
 તમારાથી ઘણી ધર્મક્રિયા ન બની શકતી હોય, તો પણ
 હમેશાં માત્ર એક સામાયક કરવાનો તો અવશ્ય નિયમ
 રાખવો. તે સામાયક કરવાથી પણ સિંહ નામના
 શ્રાવકની પેઠે મુક્તિ મળે છે. આ વાત સાંભળી અમ-
 રદત્ત રાજા હાથ જોડી, આચાર્ય મહારાજને કહેવા
 લાગ્યો કે, હે ભગવન, તે સિંહ શ્રાવકને શી રીતે
 મુક્તિ મળી? તે કૃપા કરી કહેજો. ત્યારે આચાર્ય
 મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, આજ ભરતદેવમાં રમણીય
 નામે એક નગર છે. ત્યાં હેમાંગદ નામે રાજા હતો.
 તથા તેને હેમશ્રી નામે સ્ત્રી હતી. વળી તેજ નગરમાં
 જિનદેવ નામે એક શ્રાવક હતો. તથા તેને જિનદાસી
 નામે સ્ત્રી હતી. તેઓને સિંહ નામે પુત્ર હતો. તે હમેશાં
 સામાયક લઈ, સ્થિર ચિત્તે સાંજ સવાર બન્ને વખત
 પ્રતિક્રમણ કરે. એક દહાડો તે સિંહ શ્રાવક

દ્રવ્ય કમાવા વાસ્તે ફેટલાક માણસો સાથે દૂર દેશાં-
તર ગયો. માર્ગમાં તે સઘળા માણસો સાથે એક અ-
ટવીમાં જઈ ઉતર્યો. તે વખતે ત્યાં ફેટલાંક ટીડનો
સમૂહ આવી ચડ્યો. તે વખતે સિંહ શ્રાવક તો સા-
માયક લઈ બેઠો હતો. ત્યારે બીજા માણસોએ તો
તે ટીડના સમૂહને અગ્નિના ધુંવાડાથી દૂર કર્યો. પણ
સિંહ શ્રાવક તો એક પોતાના ધ્યાનમાંજ સ્થિર થઈ
બેઠો રહ્યો. ત્યારે તે ટીડનો સમૂહ તેના શરીરને કચ-
ડવા લાગ્યો, તોપણ તેઓના પર જરા પણ ક્રોધ
લાગ્યા વિના તેણે તે સહન કર્યું. થોડીવાર પછી
દક્ષિણ દિશા તરફ પવન વાવા લાગ્યો. તેથી તે સઘળાં
ટીડ પવન સાથે ઘસડાઈ ગયાં. પછી સિંહ શ્રાવકે
સામાયક પાળી. ત્યારે તેનું શરીર સોજતી સુણી ગયું.
તોપણ તેણે તેઓના પર જરા પણ ક્રોધ નહીં લાવી
સહન કર્યું. અંતે વૈરાગ્ય પામી, દીક્ષા લઈ, અનશન
કરી દેવલોકે ગયો. પછી મનુષ્ય ભવ કરી, દીક્ષા લઈ,
કેવળ જ્ઞાન પામી મોક્ષે ગયો. માટે એવું જાણી, હે
ભવ્ય જીવો! તમે પણ ધર્મના કાર્યમાં તત્પર થઈ મોક્ષ
સુખ મેળવો. એવી રીતે આચાર્ય મહારાજ દેશના દઈ
રહ્યા, ત્યારે અશોકદત્ત નામના એક શ્રાવકે આચાર્ય
મહારાજને પૂછ્યું કે, હે ભગવન, આ મારી પુત્રી
અશોકશ્રીને સઘલા શરીરમાં રોગોત્પત્તી કેમ થઈ છે?
તથા રોગ નિવારણ કરવા વાસ્તે ઘણા પ્રકારના ઉપાય
કરીએ છીએ, તો પણ તે રોગની શાંતિ કેમ થતી નથી?
ત્યારે આચાર્ય મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, હે શ્રેષ્ઠ, આ-

ગલે લવે આ તારી પુત્રી, ભૂતશાલ નામના નગરમાં,
 ભૂતદેવ શેઠની કુરમતી નામે સ્ત્રી હતી. તેઓને એક
 પુત્ર હતો. તથા તેની દેવમતી નામે સ્ત્રી હતી. તે બન્ને
 સાસુ વહુને બનતું ન હોતું. એક દહાડો દ્વંધનું વાસણ
 ખુલ્લું રહી જવાથી, એક ખિલાડી આવીને તેમાંથી
 દ્વંધ પીવા લાગી. તે જોઈ કુરમતી પોતાની વહુને કહેવા
 લાગી કે, તને શું ડાકણ વળગી છે? જે તેં દ્વંધનું
 રક્ષણ કર્યું નહીં. સાસુનું આ વચન સાંભળી, તે
 બિચારી દેવમતી તો કંપવા લાગી. એટલામાં ત્યાં થઈને
 કોઈ ડાકણ ચાલી જતી હતી. તેણે આ વચણ સાંભ-
 ળ્યું. તે કુરમતીએ કહેલા વચનથી, પોતાને આવ-
 ડતા મંત્રનો દેવમતી ઉપર પ્રચાર કર્યો. તેથી દેવમતી
 ઘણુંજ દુઃખ પામવા લાગી. પછી તેના ઘણા ઘણા
 ઇલાજો કર્યા, પણ કોઈ રીતે તે રોગનું નિવારણ થયું
 નહીં. એક દહાડો ત્યાં કોઈ યોગી આવી ચડ્યો.
 ત્યારે ભૂતદેવ શેઠે તે યોગીને દેવમતીનો રોગ નિવારણ
 કરવાનું કહ્યું. ત્યારે યોગીએ અગ્નિ સલગાવી, મંત્ર
 જાણવા માંડ્યા. ત્યારે તે ડાકણ દુઃખ પામી ત્યાં આવી.
 તે વખતે યોગીએ તેણીને પૂછ્યું કે, તું આને
 શા માટે વળગેલી છું? ત્યારે તે ડાકણ કહેવા
 લાગી કે, જે વખતે તેણીની સાસુએ તેને ડાકણ
 વળગ્યાનું કહ્યું તે વખતે મેં મારા મંત્રનો તેનાપર
 ઉપયોગ કર્યો. પછી યોગીએ મંત્રના બળથી તેણીના
 શરીરમાંથી તે ડાકણીને દૂર કરી. પછી નગરના રા-
 જાએ તે ડાકણીને પોતાના દેશમાંથી કહાડી મૂકી.

૪૨

પછી તે કર્મતીને લોહા “કાલજ્વલા” કહી બોલાવવા લાગ્યા. પછી કુટલેક દહાડે તે કર્મતીએ પણ વૈરાગ્ય પામી દીક્ષા લીધી. છેવટે શુભ ધ્યાને કાળ કરી દેવ-લોકમાં ગઈ. ત્યાંથી ચવીને, હે શેઠ, આ તારી પુત્રી થઈ. તેણીએ પૂર્વ ભવમાં જે કુર્વચન કહ્યું હતું, તેના પ્રભાવથી આ ડાકણ તેને વળગી હતી. હવે તે તારી પુત્રીને તું અહીં મારી પાસે તેડી લાવ. ગુરુનું આ વચન સાંભળી શેઠ જલદી તેણીને તેડી લાવ્યો. ત્યારે ગુરુના મુખની વાણી સાંભળતાંજ તેણીને જાતિ-સ્મરણ જ્ઞાન થયું. તેથી તે હાથ જોડી, ગુરુ મહારાજને કહેવા લાગી કે હે પ્રભુ, જે આપે કહ્યું, તે સદ્ય-જીવં સત્ય છે. હવે મને આ સંસારમાં રહેવું ગમતું નથી, માટે કૃપા લાવી મને દીક્ષા આપો. ત્યારે ગુરુ મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, હે ભદ્રે, હજુ પણ તારે બાકી ભોગાવણી કરી ભોગવવાનાં રહ્યાં છે, તે ભોગવ્યા પછી તું દીક્ષા લેજે. એવી રીતે ગુરુનું વચન સાંભળી, ઉચિત વ્રતપચખાણુ લઈ, શેઠ પોતાની પુત્રીને સાથે લઈ, પોતાને ઘેર ગયા. આ વ્રત સાંભળી અમરદત્ત રાજા વિચારવા લાગ્યો કે, અહો! આ ગુરુ મહારાજનું કેવું ઉત્તમ જ્ઞાન છે! એણે તે શેઠની પુત્રીનો જન્મવૃત્તાંત પ્રત્યક્ષ કહી સંભળાવ્યો. એમ વિચારી રાજાએ ગુરુ મહારાજને પૂછ્યું કે હે સ્વામિ, આપ મારા પ્રાણવલ્લભ મિત્ર, મિત્રાનંદનું વૃત્તાંત મને કહી સંભળાવવા કૃપા કરશો. ત્યારે ગુરુ મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, હે રાજા, તે તારો મિત્ર

૪૩

તારી પાસેથી નીકળી સમુદ્ર જાળંગીને પૃથ્વીપર ગયો. ત્યાં એક પર્વતમાંથી નીકળતી નદીપાસે પરિવાર સહિત ભોજન કરવા વાસ્તે તેણે મુકામ કર્યો. અને જેવા તેઓ સઘળા જમવા બેઠા કે તુરત એક ભીલ-તું ધાકું આવી, તેમનાપર તુટી પડ્યું. ત્યારે મિત્રાનંદ ભયભ્રાંત થઈ, ત્યાંથી એકાએક નાકો. હવે તે માણસોમાના ફેટલાક તો ત્યાં માર્યા ગયા, તથા ફેટલાક નાશી ગયા. હવે ત્યાંથી તારો મિત્રનાશીને એક અઘોર વનમાં જઈ પહોંચ્યો. ત્યાં તેની દૃષ્ટિએ એક સરોવર પડ્યું તેમાંથી નિર્મળ પાણી પીને, ત્યાં ઉગેલા એક વડના વૃક્ષ નીચે જઈ સૂતો. તેવામાં તે વડમાંથી એક કાળા નાગે આવી, તેને પોતાના ઝેરી ડંખ માર્યો, તેથી તે બેભાન થઈ, ત્યાં પડ્યો. એવામાં એક તપસ્વી યોગી ત્યાં આવી ચડ્યો. તેણે મિત્રાનંદને બેભાન જોઈ, દયા આવવાથી જળ મંત્રી તેનાપર છાંટ્યું. તેના પ્રભાવથી તે સજીવન થયો. પછી તે યોગીએ તેને પૂછ્યું કે, હે ભદ્ર, તું આ એકાકી અહીં શી રીતે આવી ચડ્યો? ત્યાંજ મિત્રાનંદ તેની પાસે પોતાની સઘળી વાત ખરેખરી કહી બતાવી. પછી તે તપસ્વી પોતાને આશ્રમે ગયો. પછી મિત્રાનંદ વિચારવા લાગ્યો કે, અરે! હું મારા મિત્રથી જુદા પડી આ અઘોર અટવીમાં ક્યાંથી આવી પડ્યો! એમ વિચારી પાછો પોતાના મિત્રને મળવા વાસ્તે તે ચાલ્યો. એટલામાં રસ્તે તેને ફેટલાક ચોરો મળ્યા. તેઓ તેને પોતાને સ્થાનકે લઈ ગયા. તેઓએ તેને એક

૪૪

વાણીકને ત્યાં વેચ્યા. પછી તે વાણીક તેને સાથે લઈ
પારસકુલ નામના દેશ તરફ જવા નિકળ્યો. ત્યાં મા-
ર્ગમાં ઉજ્જયની નગરીએ તેઓ આવી પહોંચ્યા.
તથા રાત્રી નિર્ગમન કરવા વાસ્તે ત્યાં આવાસ કરી
રહ્યા. ત્યારે મિત્રાનંદ વિચારવા લાગ્યો કે, આ વાણીક
મને ઘણું કષ્ટ આપે છે, માટે આ વખતે હું નાશી
જઈં તો છુટું. એમ વિચારી તે ત્યાંથી નાશીને નગર-
માં પેઠા. તે વખતે તે નગરીમાં ચોરોના ઘણાજ
ઉપદ્રવ હતા, તેથી રાત્રીએ રાજાએ તપાસ માટે ચોકી-
દારો રાખ્યા હતા. હવે તે વખતે તેઓએ આ મિત્રા-
નંદને ચોરની પેઠે નગરીમાં પ્રવેશ કરતો જોયો. ત્યારે
તેઓએ તે બિચારા નિરપરાધી મિત્રાનંદને બાંધ્યો.
પછી પ્રાતઃકાળે તેને રાજાપાસે લઈ ગયા. ત્યારે રાજા-
એ તેને ક્ષિપ્રા નદીને કાંઠે રહેલા વડ ઉપર ઉંચે
માથે લટકાવી મારી નાખવાનો હુકમ કર્યો. ત્યારે તે-
ઓ તેને ત્યાં લઈ જવા લાગ્યા. ત્યારે મિત્રાનંદ પોતાના
મમમાં વિચારવા લાગ્યો કે જે વચન તે રાખના
મુખમાંથી તે સમયે નિકળ્યું હતું, તે ખરેખર સત્ય
ઠકું. કારણ કે શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે,

યત્ર વાતત્રવાયાતુ। યદ્વા તદ્વાકરોત્વસૌ॥

તથાપિમુચ્યતેપ્રાણી। નપૂર્વકૃત્કર્મણઃ॥ ૧

અર્થ—માણસ ગમે ત્યાં જાયો, અથવા ગમે તે-
મ કરો, તોપણ તે પૂર્વે કરેલા કર્મોથી મુક્ત થતો
નથી. ॥ ૧ ॥

૪૫

વિભવોનિર્ધનત્વંચ । બન્ધન મરણંતથા॥

યેનયત્રયદાલભ્યાં તસ્યતત્તુતક્ષ્મભવેત્પાર

અર્થ—વૈભવ નિર્ધનપાણું તથા મરણ, જેને જે વખતે, જે જગાએ મળવાનું છે, તેને તે વખતે તથા તેજ જગાએ મળે છે. ॥ ૨ ॥

**યાતિદૂરમસૌજીવો । મૃત્યુસ્થાનાદ્વ્યદ્રુતઃ
તત્રૈવાનીયતેભૂયોઽ । મિનવપ્રૌઢકર્મણા॥**

અર્થ—આ છવ ભય પામી મૃત્યુનું સ્થાનક છોડી અન્ય સ્થાનકે જાય છે તોપણ પૂર્વે કરેલાં કર્મો તેને પાછો તેજ જગોએ લાવીને મૂકે છે. ॥ ૩ ॥

પછી તે માણસોએ તે ખિચારા નિરપરાધિ મિત્રાનંદને તેજ વડે ઉપર ઉંધે મસ્તકે લટકાવ્યો. ત્યાં ફેટલોક કાળ રહ્યા પછી છેવટે મૃત્યુ શરણ થયો. તેના શરીરનું કલેવર તેજ વડે લટકી રહ્યું હતું. એક દહાડો તે જગોએ ફેટલાક ગોવાળીઆઓ આવી મોઢાંડીએ રમવા લાગ્યા. કર્મચોગે તેઓની મોઢાં ઉછળીને તે શખના મુખમાં જઈ પડી. ગુરના મુખથી મિત્રના આ સમાચાર સાંભળી, અમરદત્ત રાજ, તથા રતનમંજરી રાણી મૂર્છાખાઈ એકદમ પૃથ્વીપર પડ્યાં. થોડીવારે ભાત આવવાથી, બેઠા થઈ મિત્રના ગુણોને વારંવાર સંભાળતા થકા બન્ને જણ અત્યંત રૂદન કરવા લાગ્યા. તે બન્નેને વિલાપ કરતા જોઈ ગુર કહેવા લાગ્યા કે હે રાજ, આ સંસારનું સ્વરૂપ એમજ બની

૪૬

રહ્યું છે. આ સંસારમાં મુખ્યત્વે કરી, પ્રાણીઓ-
ને મુખ્યતો છેજ નહીં. નિરંતર દુઃખદુઃખ વ્યાપી રહ્યું
છે. વળી આ સંસારમાં એવો પણ ક્રોધ માણસ નથી
કે જેને મૃત્યુની ખીક નથી રહેતી. ચક્રવર્તી, વાસુદેવ,
બળદેવ, આદિક સર્વ મનુષ્યોપર ધર્મરાજ પોતાની
ફરજ બજાવવા કદી પણ વિલંબ કરતો નથી. માટે હે
રાજા, વિષાદનો ત્યાગ કરી, માત્ર ધર્મ કાર્યોમાં વલણ
કરો, કે જેથી મુક્તિકમલા આવી, તમારા હસ્ત કમળ
નો આશ્રય લે. ગુરનાં આવાં વચન સાંભળી અમરદત્તે
કહ્યું કે, હે ભગવાન, તે મિત્રાનંદનો જીવ હવે ક્યાં જઈ
ઉપનો છે? ત્યારે આચાર્ય મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, હે
રાજા તે મિત્રાનંદનો જીવ, આ તારી રાણીની કુખે
પુત્ર પણે આવી ઉપનો છે. કારણ કે મૃત્યુ વખતે તેણે
એવી ભાવના ભાવી હતી. તેનું નામ કમલગુપ્ત પા-
ડવામાં આવશે, તથા અનુક્રમે તે પણ રાજપદવી
પામશે. ત્યારે વળી અમરદત્ત ગુર મહારાજને પૂછવા
લાગ્યો કે હે ભગવાન, તે મિત્રાનંદનું અપરાધવિના
ચોરની માફક કેમ મૃત્યુ થયું? આ રત્નમંજરીને
મારીનું કલંક કેમ આવ્યું? મને બાળપણથીજ બાં-
ધવોનો વિયોગ કેમ થયો? તથા અમોને પરસ્પર સ્ને-
હ કેમ થયો? તે સઘળું કૃપા કરી કહેશે. ત્યારે ગુર
મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, હે રાજા આજથી ત્રીજે
ભવે તું દેશમંકર નામનો એક કુટુંબી હતો. તેને સત્ય-
શ્રી નામે સ્ત્રી હતી. તથા તેને ઘેર ચંડસેન નામે એક
ચાકર હતો. તે ચાકર તે સ્ત્રી ભરતારની ઘણીજ વિન-

૪૭

યપૂર્વક ભક્તિ કરતો. એક દહાડો તે ચાકર મંત્રના
 શોડના ખેતરમાં કંઈ કામ કરતો હતો. એવામાં પાસેના
 ખેતરમાંથી કોઈ એક પંથીને ધાન્ય લેતાં તેણે જોયો.
 ત્યારે તે ચાકર મોટેથી કહેવા લાગો કે, આ દુષ્ટ
 ચોરને પકડીને વૃક્ષ ઉપર લટકાવો? તે ચાકરનું આ
 વચન સાંભળીને તે ખેતરના માલીકે દયા લાવી તે
 પંથીને કંઈ કહ્યું નહીં. ત્યારે તે પંથી ખેદ લાવી
 મનમાં વિચારવા લાગ્યો કે, આ ક્ષેત્રનો સ્વા-
 મી તો મને કંઈ કહેતો નથી, અને આ પાપી તો
 મને આવું વચન કહે છે. એમ વિચારીને તે
 પંથી તો પોતાને સ્થાનકે ગયો. તે વખતે તે ચાકરે
 ક્રોધ યુક્ત વચન બોલી, નિબિડ કર્મ બાંધ્યું. એક
 દહાડો તે ક્ષેત્રમાં કુટુંબીના દીકરાની વહુ જન્મવા બેઠી
 હતી, તે વખતે ઉતાવળમાં ધાન્યનો ફોળીઆ તેણીને
 ગળે અડકી રહ્યો, તે જોઈ તેણીની સાસુ સત્યશ્રી
 કહેવા લાગી કે, અરે રાક્ષસી નાના ફોળીઆ લઈ જમે
 તો તારું શું જાય છે? આવું ક્રોધ યુક્ત વચન બોલી
 તેણીએ પણ નિબિડ કર્મ બાંધ્યું. એક દહાડો તે
 ક્ષેત્રમાં પોતાના ચાકરને અમુક ગામ જવાને ફરમાવ્યું.
 ત્યારે ચાકરે કહ્યું કે, આજે તો મારે મારા સગાંને
 મળવા જવું છે, માટે હું કાલે જઈશ. ત્યારે ક્ષેત્રમાં
 ઈર્ષ્યા લાવી કહ્યું કે, તારા સગાંને મળવા નહીં જવાય.
 ત્યારે તે ચાકર નિરાશ થઈ બેઠો. એટલામાં ત્યાં બે
 મુનિરાજ આવી ચડ્યા. ત્યારે ક્ષેત્રમાં પોતાની સ્ત્રીને
 મુનિને વોરાવવાને કહ્યું. ત્યારે તેણીએ પણ ઘણા હર્ષ

૪૮

સાની શુભ ભાવનાથી મુનિને શુદ્ધ આહાર પાણી
 વેરાવ્યાં. તે વખતે તે ચાકર પણ આ જોઈ, વિચા-
 રવા લાગ્યો. કે, અહો! આ સ્ત્રી ભરતારને ધન્ય છે,
 કે જેણે આ મુનિરાજને શુભ આહાર વેરાવ્યો. પછી
 એક દહાડો કર્મચોગે તે ત્રણે ઊપર વીજળી પડી, તેથી
 તેઓ એકજ સમયે મૃત્યુ પામી, સૌધર્મી દેવલોકમાં
 ગયા. ત્યાંથી ચવીને તે ક્ષેત્રમંકરનો જીવ હે રાજા, આ
 તું થયો, તથા સત્યશ્રીના જીવ ચવીને આ રત્નમંજરી
 થઈ, અને તે ચાકરનો જીવ ચવીને મિત્રાનંદનો જીવ
 થયો. તેઓએ પૂર્વ જન્મમાં જે જે કર્મ બાંધ્યાં હતાં,
 તે તે સઘળાં તેઓને ભોગવવાં પડ્યાં. આ વાત સાંભ-
 ળતાંજ તે સ્ત્રી ભરતારને જાતીસ્મરણ જ્ઞાન થયું,
 તથા પોતાના પૂર્વ ભવનું સ્વરૂપ સાક્ષાત જોવા લાગ્યા.
 ત્યારે હાથ જોડી ગુરૂ મહારાજને કહેવા લાગ્યા કે,
 હે ભગવાન તમેએ જે વાત અમેને કહી સંભળાવી
 તે સઘળી અમે હવે પ્રત્યક્ષ જોઈ. અને હવે અમેને
 યોગ્ય ધર્મક્રિયા કરવાનું ફરમાવો. ત્યારે ગુરૂ કહેવા
 લાગ્યા કે, હે રાજા હજી તારે ભોગાવણી કર્મ બાકી
 રહ્યાં છે, તે ભોગવ્યા બાદ પુત્રને ગાદિએ બેસાડી
 દીક્ષા લેજે, અને હમાણા તને શ્રાવકના ધર્મ ઉચિત
 છે. ત્યારે અમરદત્તે તથા રત્નમંજરીએ આરવ્રત સહિત
 શ્રાદ્ધ ધર્મ અંગીકાર કર્યો. વળી અમરદત્તે ગુરૂ મહા-
 રાજને પૂછ્યું કે, હે ભગવાન તે વખતે તે શબ્દે જે
 વચન કહ્યું હતું તે કોણે કહ્યું? ત્યારે આચાર્ય કહે
 વા લાગ્યા કે, તે પેલો ધાન્ય લેનાર પંથી હતો. તે

૪૯

જાળ કરીને, તથા ભવમાં ભમીને છેવટે વ્યંતર થઈ
તે વડમાં રહેતો હતો. તે વખતે તેણે મિત્રાનંદને જોઈ,
પૂર્વ ભવનું વેર યાદ કરી, શખના શરીરમાં ઉતરી વચન
કહ્યું હતું. ગુરનાં આ વચનો સાંભળી અમરદત્ત રાજા
સંદેહ રહિત થઈ પોતાને ઘેર આવ્યો. આચાર્ય પાણ
ત્યાંથી વિહાર કરી અન્ય જગ્યાએ ગયા. પછી સમય
સંપૂર્ણ થયાથી રત્નમંજરી રાણીને પુત્ર થયો. તેનું
નામ આચાર્યના વચનપરથી કમલગુપ્ત પાડ્યું. પછી
અનુક્રમે તે પુત્ર બહોતેર કળાનો અભ્યાસ કરી, રાજ્ય
ચલાવવાને યોગ્ય થયો. એટલામાં તેજ ગુર પાછા
ત્યાં આવી ચડ્યા. ઉદ્યાનપાલકે જઈ રાજાને વધા-
મણી આપી, તેથી રાજાએ અત્યંત આનંદ પામી,
રત્નમંજરીને સાથે લઈ ગુર પાસે જઈ દીક્ષા લીધી.
પછી ગુર મહારાજ તે બંનેને દીક્ષા દઈ, સભા સમક્ષ
તેઓને શિખામણ દેવા લાગ્યા કે, આ જીવ અપાર
ભવસાગરમાં ભમી ભમી, કોઈ પ્રાણના યોગથીજ મ-
નુષ્ય ભવ પામે છે. અને તે મનુષ્ય ભવ પામીને પણ
જો વિષયમાં આસક્ત થઈ બેસી રહે છે, તો તે
જિનરક્ષિતની પેઠે અગાધ ભવસાગરમાં કુપ્ત છે. અને
જો પ્રાણી વિષય થકી દૂર રહે છે, તે પ્રાણી જિનપા-
લિતની પેઠે સુખી થાય છે. ત્યારે તે અમરદત્ત મુનિ
ગર મહારાજને હાથ જોડી, કહેવા લાગ્યા કે, હે ભ-
ગવન તે જિનરક્ષિત તથા જિનપાલિતને કેવી રીતે
દુઃખ સુખ વેઠવાં પડ્યાં, તે કહેવા કૃપા કરશો. ત્યારે
આચાર્ય મહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, અંપાં નામની

૫૦

નગરીમાં જિતશત્રુ નામે રાજા હતો. તેને ધારિણી નામે રાણી હતી. તે નગરીમાં સરલ સ્વભાવી, ઉદાર, પ્રુદ્ધિવંત તથા ધનવાન માકંદી નામે શેઠ વસતો હતો. તેને ભદ્રા નામે સ્ત્રી હતી. તેને જિનપાલિત અને જિનરક્ષિત નામે બે પુત્રો હતા. અનુક્રમે તેઓ બન્ને કુવાવસ્થાને પ્રાપ્ત થયા. ત્યારે તે બન્ને વહાણપર બેસી પરદેશ જઈ વેપાર કરવા લાગ્યા. એવી રીતે તેઓએ અગીયાર વખત સમુદ્રવાટે કુશલક્ષ્મે વેપાર કર્યો. તથા ઘણું ધન એકઠું કર્યું. પછી બારમી વખત પણ તેઓ વહાણમાં બેસી ચાલ્યા. ત્યારે તેઓના પિતાએ તેમને કહ્યું કે, હે પુત્રો આપણા ઘરમાં ઘણું ધન છે, માટે હવે અતિ લોભ નહીં કરો. કારણ કહ્યું છે કે,

ગન્ધાદ્યં નવમલ્લિકાં મધુકરસ્ત્યક્તવા
ગતો યૂથિકાં । તાં દૃષ્ટ્વાશુ ગતઃ સ ચ-
ન્દનવનં પશ્ચાત્સરોજં ગતઃ ॥ બદ્ધસ્તત્ર
નિશાકરેણ સહસા રોદિત્યસૌ મન્દધીઃ।
સન્તોષેણવિના પરાભવપદં ચાન્તીહ
સર્વે જનાઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—એક ભરેલ પ્રુદ્ધિલત થએલા જાંઘના પુષ્પને છોડી ગુલાબના પુષ્પપર ગયો, ત્યાંથી પાછો એકદમ ચંદનના વનમાં ગયો. ત્યાંથી પાછો તળાવમાં ઉગેલા કમળપર ગયો, ત્યાં ચંદ્રમા ઉગવાથી એકદમ

૫૧

તે પુષ્પની અંદર બંધાણો, ત્યારે તે મંદમતિ રોવા
લાગ્યો, માટે સંતોષ વિના સર્વ માણસો દુઃખાવસ્થાને
પ્રાપ્ત થાય છે. ॥ ૧ ॥

માટે હે પુત્રો હવે તમે સંતોષ રાખી અહીં
રહી વ્યાપર કરો ? પિતાની આ શિખામણને અનાદર
કરી, તેઓ ખત્રે વહાણમાં કરોઆણું ભરી ચાલ્યા.
ચાલતાં ચાલતાં તેઓ મધ્ય સમુદ્રે આવી પહોંચ્યા.
એટલામાં આકાશમાં એકાએક વરસાદ ચડી આવ્યો.
ભયંકર ગર્જનાથી વહાણપર રહેલા સઘણ માણસોનાં
શરીર ધ્રુજવા લાગ્યાં. વીજળીના ચમકારા થવા લાગ્યા.
પવન ઘણા જોરથી ફુંકવા લાગ્યો. એટલામાં તે વહાણ
પવનના જોરથી એક ખરાબા પાસે જઈ, ત્યાં અથ-
ઈ ભાગી ગયું. વહાણપરના સઘણ માણસો એકદમ
સમુદ્રને ભોગ થઈ પડ્યાં. પણ નશીબ ચોગે તે
જિનરક્ષિત તથા જિનપાલિત ખત્રેના હાથમાં એક
પાટીઈ આવી ગયું. તે પાટીઆને મજબુત પકડી,
મોજાઓના મારથી તેઓ સમુદ્રની અંદર ઘસડાતા
ચાલ્યા. ચાલતાં ચાલતાં ત્રીજે દહાડે તેઓ રત્નદ્વિપને
તીરે જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં કાંઠાપર ઉતરી આસપાસ,
દૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા, એટલામાં તે દ્વિપની અધિષ્ઠાતા દેવી,
વીકરાજ રૂપ કરી, હાથમાં તજવાર લઈ ત્યાં આવી પહોંચી
અને તે ખત્રેને કહેવા લાગી કે, તમે મારી સાથે
વિષય સુખ ભોગવો, નહીંતર તમોને આખડગથી મારી,
ચમદારાએ પ્રાપ્ત કરીશ. તે ખત્રે ભયભ્રાંત થઈ કહેવા
લાગ્યા કે, હે દેવી, અમારું વહાણ ભાગી ગયું છે, અને

૫૨

હવે અમે તારેજ શરણે આવ્યા છીએ, માટે તું જેમ
 કહીશ, તે કરવા અમે તૈયાર છીએ. એમ કહેવાથી
 તે દેવી પ્રસન્ન થઈ, તેઓને પોતાને સ્થાનકે લઈ જઈ,
 સ્નાન કરાવી, તેઓની સાથે વિષયસુખ ભોગવવા લાગી.
 પછી ત્યાં તેઓ સુષેથી રહેવા લાગ્યા. પછી એક દહાડે
 તે દેવી તે બંનેને કહેવા લાગી કે, લવણ સમુદ્રના
 અધિષ્ઠાતા સુસ્થિત નામના દેવે મને સમુદ્રમાંથી કચરો
 કહાડી નાખવાનો હુકમ કર્યો છે, માટે મારે ત્યાં જવું
 પડશે. તેથી તમારે અહીં થોડા દિવસ એકાંતમાં રહેવું
 પડશે. તમોને જો અહીં એકાંતમાં ચેત ન પડે, તો
 કોઈ કરવા વાસ્તે પૂર્વ દિશામાં જજો; ત્યાં હમેશાં
 ગ્રીષ્મ અને વર્ષા ઋતુ રહે છે. ત્યાં જો ચેત ન પડે તો
 ઉત્તર દિશામાં જજો; ત્યાં હમેશાં શરદ અને હેમંત
 ઋતુ રહે છે. કદાચ ત્યાં પણ તમારા મનને જો પ્રસન્નતા
 ન ઉપજે તો પશ્ચિમ દિશામાં જજો; ત્યાં હમેશાં
 શિશિર અને વસંત ઋતુ રહે છે. પણ દક્ષિણ દિશામાં
 ન જવું, કારણ કે ત્યાં દષ્ટિવિષ નામે એક મોટો સર્પ
 રહે છે. એમ કહી તે દેવી તો ત્યાંથી ગઈ. પછી તે
 બંને તે દેવીએ કહેલા ત્રણે વનમાં જઈ આવ્યા. બીજે
 દિવસે તેઓ બંને માંહોંમાંહે કહેવા લાગ્યા કે, તે દેવીએ
 દક્ષિણ દિશામાં જવાની ના કહી છે, તો પણ આપણે
 ત્યાં જઈ ખાતરી તો કરવી. એમ વિચારી તેઓ બંને
 દક્ષિણ દિશા તરફ ચાલવા લાગ્યા. થોડે દૂર ગયા
 એટલામાં તેઓને દુર્ગંધ આવવા માંડી. તેથી તેઓએ
 નાશિકા આગળ વસૂનો છેડે રાખી આગળ ચાલવા

૫૩

માંડયું. ચાલતાં ચાલતાં માર્ગમાં તેઓની દૃષ્ટિએ ફેટલાંક મનુષ્યોના કલેવરો પડ્યાં. ત્યારે તેઓ જરા ભય પામી, ત્યાં થોભી વિચાર કરવા લાગ્યા કે, આ ઉપદ્રવ તે શાનો હશે? એમ તે બન્ને જાણ વિચાર કરે છે, એટલામાં ઘણું દૂરથી ફોઈ માણસના રૂદનનો સ્વર તેઓને શ્રવણગોચર થયો. તે શબ્દને અનુસારે તેઓ ત્યાંથી ચાલવા લાગ્યા. ચાલતાં ચાલતાં તે સ્થાનકે પહોંચ્યા, ત્યારે તેઓએ એક શુળીપર લટકાવેલા માણસને જોયો. તે પોતાના દુઃખથી ઘણાજ વિસાપ કરતો હતો. તેના શરીરમાંથી લોહીની ધારા અવિચ્છિન્ન રીતે વહેતી હતી. તે પુરૂષને જોઈ, આ બન્ને જાણ ઘણાજ વિસ્મય પામ્યા. તથા તે માણસપર દયા લાવી, તેને કહેવા લાગ્યા કે, હે ભાઈ, આ મહાસંકટમાં તને કાણે નાંખેલો છે? તથા આ જગોએ આટલાં બધાં શખ કેમ પડેલાં છે? ત્યારે તે શુળીપરનો માણસ નિશ્વાસ મૂકી કહેવા લાગ્યો કે, હે ભાઈ, હું કાકંદી નામની નગરીમાં રહું છું, તથા જતે વણિક છું. તથા વેપાર વાસ્તે વહાણમાં બેસી દશાંતર જવા ઘેરથી નિકળ્યો હતો. પણ મારા કમનશીબે જ્યારે હું મધ્ય સમુદ્રે આવી પહોંચ્યો, ત્યારે ત્યાં તોફાન થવા લાગ્યું. પવન ઘણાજ જોરથી ફુંકવા લાગ્યો. મોજાં ઊછળી ઊછળીને વહાણની અંદરના ભાગમાં પ્રવેશ કરવા લાગ્યાં. છેવટે ઘણું તોફાન થવાથી અમારા વહાણને કુવાથંભ તુટી સમુદ્રમાં જઈ પડ્યો, તથા વહાણ કુબવાની તૈયારી કરવા લાગ્યું. ત્યારે બલાસોઆ પણ

૫૪

હિમત છોડી, ઉદાસ થઈ દિશાઓ તરફ દૃષ્ટિ કરવા લાગ્યા. પણ એમર જળ શિવાય બીજું કંઈ પણ દેખાવા ન લાગ્યું. એટલામાં વહાણની નીચેના ભાગમાં એક બાકોઈ પડ્યું, તેની અંદરથી પાણીએ જોસખંધ અંદરના ભાગમાં પ્રવેશ કરવા માંડ્યો, ત્યારે મેં ખલાસીઓને હોડી ઉતારી દરીઆમાં મૂકવાનું કહ્યું. ત્યારે તેઓએ વહાણપર રહેલી બે હોડીઓ સમુદ્રમાં છિતારી. તેમની એકના પર તો જોસ ભરે જળરો મોજો આવી તુટી પડ્યો, તેથી તે તરતજ તળીએ જઈ બેઠી. બીજી હોડીમાં હું તથા મારી સાથેના બીજા ત્રણ માણસો, તથા બે ખલાસીઓ કૂદી પડ્યા. તે વહાણમાં બીજાં પણ ઘણા માણસો હતાં. તેઓના ઘણાજ રૂદનથી સઘળો સમુદ્ર ગાજી રહ્યો હતો. તે સમયે તેઓના હૃદયભેદક રૂદનના શબ્દોથી પત્થર સરખી કઠોર છાતી વાળા મનુષ્યનું હૃદય પણ પીગળ્યા વિના રહે નહીં. તે વખતે તેઓના રૂદનથી તેમના પર મને ઘણીજ દયા આવી, પણ શું કરું? કારણ કે તેમને બચાવવાનું એકે સાધન પણ મારી પાસે તે સમયે હાજર નહોતું. પછી તે જગોએથી અમારો મછવો જરા દૂર ચાલ્યો, એટલામાં તે વહાણ પાણીથી સંપૂર્ણ ભરાઈ જવાથી તળીએ જઈ બેઠું, તથા તેમાં રહેલા સઘળા માણસો તે સમુદ્રના ભોગ થઈ પડ્યા. પછી અમો છબે માણસો તે મછવામાં બેસી આગળ ચાલ્યા. સમુદ્રની અંદર જોસભર મોજાં ઉછળતાં હતાં, તેથી અમોને પણ જીવવાની મુશ્કેલ આશા ન હોતી. કારણ કે તેમાંનું

૫૫

માત્ર એક મોનું પણ અમારા મહવાને તોળીએ ઘસા
ડવા સમર્થ હતું. એવી રીતે તે મહવામાં ન મહવામાં
ભુજ્યાતર્થ્યા. અમોએ ત્રણ દિવસો કહાડ્યા. પછી
સમુદ્ર પણ જરા શાંત થયો. તે વખતે અમોને કુધા
તથા તૃષા ઘણીજ વ્યાપેલી હતી. ચોથે દહાડે અમારા-
માના ત્રણ માણસો વૃષાથી વ્યાકુલ થઈ, મૃત્યુ શરણ
થયા, તેથી અમોએ તેમને સમુદ્રમાં ફેંકી દીધા. પાંચમે
દહાડે પ્રાતઃકાળમાં મારા શિવાય બાકી રહેલા બીજા
એ માણસો પણ તેજ કારણથી મૃત્યુ પામ્યા, તેથી
મેં તેઓને પણ સમુદ્રમાં ફેંકી દીધા. છેવટે હું પણ
બેહોશ હાલતમાં તે મહવાની અંદર પડ્યો હતો. પછી
મધ્યાન સમયે મારો મહવો આ દ્વિપના કાંઠા નજદીક
આવી પહોંચ્યો, ત્યારે હું પણ જરા હિમત લાવી ઉભો
થયો, તથા તે કાંઠા તરફ દૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો. પણ
શરીરમાં કૈવત ન હોવાને લીધે, ભમરી ખાઈ એક-
દમ તે સમુદ્રમાં જઈ પડ્યો. પણ ભાગ્યચોગે કાંઠા
નજદીક હોવાથી ત્યાં પાણી ઘણું ઉંડું નહોતું, તથા
કાંઠા પણ ઘણું દૂર નહોતો. તેથી હિમત રાખી તરવા
લાગ્યો, તથા છેવટે આ કાંઠે આવી ઉતર્યો. ત્યાં ઉત-
રીને ચોમેર દૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો, તોપણ મારી દૃષ્ટિએ
કોઈ મનુષ્ય પડ્યું નહીં. ત્યાં માત્ર જંગલી પશુ
પક્ષિઓના અવાજ સંભળાતા હતા, વૃક્ષો ઘણાં જોવા-
માં આવતાં હતાં. તે વખતે ચૈત્રમાસ હતો, તેથી આ-
ગ્રના વૃક્ષો પર સુંદર રંગો ઝુમખા બંધ લટકી રહ્યાં
હતાં. તે વખતે તાપ ઘણોજ સખ્ત પડતો હતો, તેથી

૫૬

હું તેમાના એક વૃક્ષતળે જઈ બેઠો. તે વખતે મને
 કુધા ઘણીજ લાગેલી હતી, તેથી તે વૃક્ષપર રહેલાં
 અમૃત સરખાં આમ ફોંડે તોડી, મારી કુધાનું
 મેં નિવારણ કર્યું. તે જગોએ પર્વતના એક ભાગમાં-
 થી નિર્મળ પાણીનું ઝરાણું વેહેતું હતું, તેમાંથી જળ
 પીને તૃષાણું પણ નિવારણ કર્યું. પછી મારા શરીરમાં
 પણ જરા ચેતન આવ્યું, તેથી આસપાસની જુમી
 જોતો જોતો આગળ ચાલ્યો. ત્યાં વનમાં જાંબુનાં વૃ-
 ક્ષો પોતાના ફોંડાના ભારથી નીચે નમી જુમી રહ્યાં
 હતાં. તે જાણે કે મને નમસ્કાર કરતાં હોય નહીં
 તેમ દખાવા લાગ્યાં. તેપર બેઠેલાં વિવિધ પ્રકારના
 પક્ષીઓએ પોતાના ગંભીર નાદથી સમસ્ત ઝરાણ્યને
 ગજગતી મૂક્યું હતું. પછી આગળ ચાલતાં ચાલતાં
 થાક લાગવાથી એક આમ્રના વૃક્ષનીચે જરા વિસા-
 મો લેવાની આકાંક્ષાથી તે તરફ પ્રયાણ કરવા લાગ્યો.
 ત્યારે તેપર બેઠેલી ફોંડીલાઓ પોતાના મધુર સ્વરથી
 મને અતિથિ જાણી, જાણે કે બોલાવતી હોય નહીં
 તેમ ગાયન કરવા લાગી. પછી હું પણ તેઓના આ-
 દરસત્કાર જોઈ, તે વૃક્ષનીચે જઈ બેઠો. તે વખતે
 પાસે રહેલા બીજા વૃક્ષપર બેઠેલી એક કોયલ, જે
 વૃક્ષનીચે હું બેઠો હતો તે વૃક્ષ પર આવીને તેપર
 બેઠેલી કોયલોમાની એકની સાથે લડવા લાગી, તથા
 છેવટે તે કોયલને ત્યાંથી ઉડાડી મધુર સ્વરે ગાવા
 લાગી; તે જાણે કે મને પોતાનો અતિથિ કરવા વાસ્તે
 તે કોયલપર ઈર્ષ્યા લાવી તેની સાથે લડી, મને બો-

૫૭

લાવવા આવી હોય નહીં એમ મારા હૃદયમાં જાણા-
વા લાગ્યું. ત્યાં થોડીવાર વિસામો લઈ, આગળ
ચાલવા લાગ્યો, તે વખતે તે વૃક્ષપર ખેઠેલી કોયલ
પણ ત્યાંથી ઉડી, આગળ ચાલવા લાગી, તે જાણુ કે
મને વળાવવા આવતી હોય નહીં એમ દખાવા લાગ્યું.
પછી આગળ ચાલતાં ચાલતાં મારી દૃષ્ટિએ એક નિ-
ર્મળ જળથી ભરપૂર સરોવર પડ્યું. તેની અંદર સુંદ-
ર કમળના પુષ્પો વિકસ્વર થયાં હતાં. તેઓ-
ના આમોદથી લુખ્ય થઈ, ફેટલાક ભમરાઓ
તેઓની આસપાસ ગુંજારવ કરી રહ્યા હતા. બળી
તે તળાવમાં ફેટલાંક જળચર પ્રાણીઓ ફીડા કરી
રહ્યાં હતાં. તે સરોવરની આસપાસ આમ્ર, જાંબુ,
જાંબીર, નારંગી, આદિક અનેક વૃક્ષો દૃષ્ટિએ પડતાં હતાં.
તે ઉપર વિવિધ પ્રકારના પક્ષીઓ ગાયન કરી રહ્યાં
હતાં. આસપાસ ઉગેલાં જઈ, જીરું, ફોલર, ગુલાબ,
અંબેલો આદિક અનેક જાતના પુષ્પોએ જમીનને શ-
ણગારી મૂકી હતી. આવી રીતે તે તળાવની આસ-
પાસની જગો ઘણીજ રમણીક લાગતી હતી તેથી તે
સમયે હું મારું સઘળું કબ્જે વિસરી ગયો. તે જગોએ
આવી સુંદરતા છતાં એક પણ મનુષ્ય દ્રષ્ટિએ
પડતું નહોતું. પછી હું તે તળાવના તટપર ઉગેલાં
એક વૃક્ષ નીચે જઈ બેઠો, તથા વિચાર કરવા લાગ્યો
કે, અહો ! આ કેવું રમણીક વન છે ! માત્ર આ
જગોએ ફોઈ મનુષ્ય નથી, તેથી જરા ભયંકર લાગે
છે, એમ વિચાર કરું છું, એટલામાં સૂર્ય, પોતાના

૫૮

મિત્ર અસ્તાચળ પર્વતને જલદી જઈ મળવાની તૈયારી કરવા લાગ્યો. તે વખતે મેં વિચાર્યું કે, આ અધોર જંગલમાં ફાડી ખાનારાં જનવરો પણ ઘણા રહેતાં હશે, તથા વળી અહીં જળાશય છે, માટે રાત્રીને સમયે તેઓ અહીં જળપાન કરવાવાસ્તે પણ આવતાં હશે, માટે કોઈ વૃક્ષપર ચડી જઈ, રાત્રી નિર્ગમન કરવી. એમ વિચારી એક આમ્રના વૃક્ષપર ચડી ગયો. એટલામાં અંધકાર પણ પોતાનો વારો આવ્યો જાણી સમસ્ત જગતપર પોતાની સત્તા ચલાવવા લાગ્યો. પક્ષીઓ સઘળાં પોતપોતાને સ્થાનકે જઈ, એક પણ શબ્દ બોલ્યાવિના ત્યાં છુપાઈ રહ્યાં. થોડી રાત્રી ગયા પછી, સિંહ, વાઘ વિગેરે પ્રાણીઓની ઘોર ગર્જનાઓ સંભળાવા લાગી. ત્યારે મારા હૃદયમાં પણ ઘણા ત્રાસ પડવા લાગ્યો. છેવટે મધરાત સમયે એક વિશાળ કદનો, સિંહ, પોતાની પુછડી ઊંચી કરી મેઘસરખી ગંભીર ગર્જના કરતો, તે તળાવ પાસે પાણી પીવા વાસ્તે આવી પહોંચ્યો. તેની ગર્જનાના પ્રતિશબ્દથી આ તળાવ ગાંજવા લાગ્યું. તે વખતે મારા હોંશ તો ઉડી ગયા. પણ નશીબ ચોગ્રે પાણી પીને તે સિંહ ઉત્તર દિશા તરફ ચાલ્યો ગયો. એવી રીતે રાત્રી તો નિર્ગમન થઈ. સવાર થયું એટલે સૂર્ય લાલ કિરણો રૂપી ખાણની વૃષ્ટિથી અંધકાર રૂપી પોતાના શત્રુને મારવા લાગ્યો, તેથી અંધકાર પણ નાશવા લાગ્યો. સઘળાં પક્ષીઓ એ પોતપોતાના માળામાંથી બહાર નીકળી, ફળફળાટ શબ્દ કરી, દિશાઓને ગજવી મૂકી. ક્રમજની પણ

૫૯

પોતાના પતિ સૂર્યને આવેલો જાણી પુષ્પ રૂપી દ્વારને ઉઘાડવા લાગી. તથા સૂર્ય પણ પોતાના કિરણોથી તેમને ચુંબન કરવા લાગ્યો. પુષ્પોની આસપાસ ભમતા ભમરાઓ પણ, પોતાના મધુર ગુંજરવોથી, તેમની પાસેથી રસ લેવા વાસ્તે જાણો કે, અભ્યર્થના કરતા હોય નહીં, તેમ દખાવા લાગ્યા. જળચર પ્રાણીઓ પણ પાછાં તળાવમાં નિઃશંક રીતે ક્રીડા કરવા લાગ્યાં. પછી આ સઘળી રમણીકતા જોઈને રાત્રીએ થયેલા ભયને તો હું તદ્દન વિસરી ગયો. પછી તો તે મનોહર જગો છોડી આગળ ચાલવાને મારી ઇચ્છા રહી નહીં. તથા આગળ શું હશે? તે જોવાની પણ ઘણી આકાંક્ષા રહી. છેવટે મેં આગળ ચાલવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેથી ત્યાંથી નિકળી આગળ ચાલવા લાગ્યો. ચાલતાં ચાલતાં થાકી જવાથી એક વૃક્ષ નીચે વિશ્રામ લેવા બેઠો. એટલામાં આ દ્વિપની અધિષ્ઠાતા દેવી હાથમાં તરવાર લઈ, વિક્રાળ રૂપ કરી, મારી પાસે આવી પહોંચી, અને મને પોતાની સાથે વિષય સુખ ભોગવવાનું કહ્યું. ત્યારે મેં પણ મૃત્યુની બીકથી તે કબ્બુલ કર્યું. પછી એક દહાડો તે દેવી કોઈ અન્ય દ્વિપમાં ગઈ ત્યારે, મને કહેતી ગઈ કે, તારે દક્ષિણ દિશા શિવાય બીજી દિશામાં જવું. એમ કહી તે તો ત્યાંથી ગઈ. પછી મારા મનમાં શંકા પડવાથી હું દક્ષિણદિશામાં આવતો હતો, એટલામાં તેણીએ મને પકડી આ શુળીપર ચડાવ્યો છે. અને વળી આ જગોએ તમે તે ક્યાંથી આવી ચડ્યા? ત્યારે તે

૬૦

જિનરક્ષિત તથા જિનપાલિત ખંત્રેએ પોતાનું વૃતાંત કહી સંભળાવ્યું, તથા પૂછ્યું કે, ત્યારે હવે કોઈ જીવવાનો ઉપાય છે? ત્યારે તે માણસ બોલવા લાગ્યો કે, અહીંથી પૂર્વદિશાના વનમાં એક શૈલક નામે યક્ષ રહે છે. તે પુનેમને દિવસે અશ્વનું રૂપ કરી બોલે છે કે “હું કોનું રક્ષણ કરું? હું કોનું રક્ષણ કરું?” તે વખતે તમારે તેને કહેવું કે, હે યક્ષરાજ, અમારું રક્ષણ કરો. તેથી તે તમારું રક્ષણ કરશે. એમ કહી તે શુભીપર ચડેલો માણસ મૃત્યુ પામ્યો. પછી તે બન્ને જાણ ત્યાંથી પૂર્વ દિશામાં જઈ, તે શૈલક યક્ષની ભક્તિ-પૂર્વક પૂજા કરવા લાગ્યા. પછી પુનેમને દહાડે તે યક્ષ બોલવા લાગ્યો કે, “કોનું રક્ષણ કરું? કોનું રક્ષણ કરું?” ત્યારે તે બન્નેએ કહ્યું કે, હે યક્ષરાજ અમારું રક્ષણ કરો. ત્યારે તે યક્ષ પ્રસન્ન થઈ તેમને કહેવા લાગ્યો કે, હું તમારું રક્ષણ કરીશ. પણ એક મારું વચન અંગીકાર કરો તો, તમને તમારે સ્થાનકે પહોંચાડીશ. ત્યારે તે બન્ને કહેવા લાગ્યા કે, જે આપ કહો, તે કરવા અમે તૈયાર છીએ. ત્યારે યક્ષ કહેવા લાગ્યો કે, તે દેવી તમારી પાછળ આવી તમોને પ્રીતિવાળાં, ક્રોમળ તથા મધુર વચનો કહેશે, પણ જો તમારામાનો કોઈ તેણીનાપર અનુરાગ ધરશે, તો તેને હું સમુદ્રમાં ફેંકી દઈશ. અને જો નિશ્ચળ રહી તેણીનાપર અનુરાગ નહીં રાખો, તો હું તમોને તમારે સ્થાનકે કુશલક્ષેમે પહોંચતા કરીશ. જો તમે તે-ણીના તરફ દ્રષ્ટિ કરી જોશો, તો પણ હું તમોને

૬૧

સમુદ્રમાં નાખી દઈશ. વળી તેણીના ભયના વાક્યો સાંભળીને પણ તમારે ખીલું નહીં. આટલી બાબતમાં જો તમારો નિશ્ચય હોય, તો આ મારી પીઠપર ચડી બેસો. પછી તે બન્ને જણ તે યક્ષનું વચન અંગી-કાર કરી, તેની પીઠ પર ચડી બેઠા. પછી તે યક્ષ પણ તેઓને લઈ આકાશ માર્ગે ઉડ્યો. ચાલતાં ચાલતાં મધ્ય સમુદ્રમાં આવી પહોંચ્યો. એટલામાં પેલી દેવી પણ પોતાને સ્થાનકે આવી. પણ ત્યાં તે બન્નેને નહીં દેખીને, વનખંડમાં તેઓની તપાસ કરવાને ગઈ. ત્યાં પણ તેણીએ તેઓને ન જોયા. તેથી જ્ઞાનનો ઉપયોગ દઈ, વિચારવા લાગી, તો તેઓને ચંપાનગરી તરફ જતા જોયા. તેથી ક્રોધયુક્ત થઈ, હાથમાં તલવાર લઈ, તેઓની પાછળ દોડતી આવી. ત્યાં તેઓને તે યક્ષના પીઠપર ચડી જતા જોયા. તેથી તેઓને કઠોર વચનોથી કહેવા લાગી કે, હે દુષ્ટો તમે મને છેતરીને ક્યાં જાઓ છો? જો જીવીતની ધ-ચ્છા હોય, તો તુરત પાછા આવો? જો નહીં આવો, તો આ ખર્જંથી હમાણું તમારું મસ્તક છેદી નાખીશ. દેવીના આ વચનો સાંભળી, તે યક્ષ તેઓને ધીરજ આપવા માટે કહેવા લાગ્યો કે, જ્યાંસુધી તમે મારા પૃષ્ઠ ઉપર છો, ત્યાંસુધી તમારે જરાપણ ડરકું નહીં. યક્ષનું આ વચન સાંભળી તેઓને વધારે ધી-રજ આવી. પછી તે દેવી મધુર વચનોથી કહેવા લાગી કે, હે પ્રાણવલ્લભ મને છોડી તમે ક્યાં જાઓ છો? એવી રીતના ઘણા મધુર વચનો તેણીએ કહ્યાં, તોપણ

૬૧

સમુદ્રમાં નાખી દઈશ. વળી તેણીના ભયના વાક્યો સાંભળીને પણ તમારે ખીલું નહીં. આટલી ખાખતમાં જો તમારો નિશ્ચય હોય, તો આ મારી પીઠપર ચડી બેસો. પછી તે બન્ને જણ તે યક્ષનું વચન અંગી-કાર કરી, તેની પીઠ પર ચડી બેઠા. પછી તે યક્ષ પણ તેઓને લઈ આકાશ માર્ગે ઉડ્યો. ચાલતાં ચાલતાં મધ્ય સમુદ્રમાં આવી પહોંચ્યો. એટલામાં પેલી દેવી પણ પોતાને સ્થાનકે આવી. પણ ત્યાં તે બન્નેને નહીં દેખીને, વનખંડમાં તેઓની તપાસ કરવાને ગઈ. ત્યાં પણ તેણીએ તેઓને ન જોયા. તેથી જ્ઞાનનો ઉપયોગ દઈ, વિચારવા લાગી, તો તેઓને ચંપાનગરી તરફ જતા જોયા. તેથી ક્રોધચુકત થઈ, હાથમાં તલવાર લઈ, તેઓની પાછળ દોડતી આવી. ત્યાં તેઓને તે યક્ષના પીઠપર ચડી જતા જોયા. તેથી તેઓને કઠોર વચનોથી કહેવા લાગી કે, હે દુષ્ટો તમે મને છેતરીને ક્યાં જાઓ છો? જો જીવિતની ઘ-ચ્છા હોય, તો તુરત પાછા આવો? જો નહીં આવો, તો આ ખર્જીથી હમણાં તમારું મસ્તક છેદી નાખીશ. દેવીના આ વચનો સાંભળી, તે યક્ષ તેઓને ધીરજ આપવા માટે કહેવા લાગ્યો કે, જ્યાંસુધી તમે મારા પૃષ્ઠ ઉપર છો, ત્યાંસુધી તમારે જરાપણ ડરકું નહીં. યક્ષનું આ વચન સાંભળી તેઓને વધારે ધી-

આવી. પછી તે દેવી મધુર વચનોથી કહેવા લાગી હે પ્રાણુવલ્લભ મને છોડી તમે ક્યાં જાઓ છો? ની રીતના ઘણા મધુર વચનો તેણીએ કહ્યાં, તોપણ

૬૨

તે ઉપર તેઓએ જરાપણ દરકાર કરી નહીં. ત્યારે તે દેવી વિચારવા લાગી કે, આ ખત્તેમાંથી હવે એકને ભોળવવાનો ઉપાય કરું; એમ વિચારી તેણીએ જિન-રક્ષિતનું નામ લઇ કહેવા માંડ્યું કે, હે પ્રાણનાથ તમે મને ખહુજ વહાલા છો, હું તમારા પર અત્યંત પ્રેમ રાખું છું, તમારા પર મારો સ્નેહ નિશ્ચય છે, તમારાવિના હું વિષય મુખ કોની સાથે ભોગવીશ? ખરેખર તમારા વિયોગથી હું આ મારા આત્માને ત્યાગ કરીશ અને તમોને સહિત્યાનું પાપ લાગશે, તેથી તમારે પણ નર્કમાં જઈ નિવાસ કરવો પડશે કારણ કે, કહ્યું છે કે,

સ્ત્રીવાલસ્વામિમિત્રઘ્નો ।

ગોઘ્નો વિશ્વાસઘાતકઃ ॥

સુરાપો બ્રહ્મહા ચોરો ।

યાન્ત્યેતે નરકાવનીમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ—સ્ત્રી, ખાલક, સ્વામિ, મિત્ર, તથા ગાયત્રી હિંસા કરનાર, વિશ્વાસઘાત કરનાર, મધપાન કરનાર, પ્રાણાણની ઘાત કરનાર તથા ચોર, એ સઘળા નરકમાં જઈ પહોંચે છે. ॥ ૧ ॥

માટે હે સ્વામિનાથ, મને તમારી સાથેજ તેડી જાઓ, અથવા તમે મારા મુખ તરફ માત્ર એકજ વખત દૃષ્ટિ કરો, કે જથી મારો જીવ મુગતિએ પહોંચશે. દેવીના આવાં વચનો સાંભળી જિનરક્ષિત વિચારવા

૬૩

લાગ્યો કે ખરેખર આ દેવીના મારા પર ઘણોજ અનુરાગ છે. માટે હું તેણીની સામું જોઈ એમાં મને શું અડચણ છે? મારે ક્યાં તેની સાથે જવું છે? વળી સામું જોવાથી તે બિચારીને સુગતિ મળશે. એમ વિચારી દયા લાવી, તેણે તે દેવી તરફ દૃષ્ટિ કરી. તેજ વખતે તે યક્ષે તેને ઉછાળી સમુદ્રમાં ફેંક્યો, એટલે તે દેવીએ તેને અધરધી ઝીલી લઈ, એક તીક્ષ્ણ લોહાની શુળીમાં પસોવ્યો, અને કહેવા લાગી કે, રે પાપીષ્ઠ, જો આ મારા વચનનું ફળ? એમ કહી તેને મારવા વાસ્તે ખડક કહાડ્યું. ત્યારે જિનરક્ષિત વિચારવા લાગ્યો કે, અહો! મારી દુર્બુદ્ધિનું ફળ મને મળી ચુક્યું. એમ વિચારે છે, એટલામાં તે દેવીએ તેના તલવારધી કકડે કકડા કરી સમુદ્રમાં ફેંકી દીધા. પાછી જિનરક્ષિતપાસે આવી, મધુર વચ્ચના બોલી તેને પણ ચળાવવાને પ્રયત્ન કરવા લાગી. ત્યારે યક્ષે તે જિનપાલિતને કહેવા લાગ્યો કે, જો તું પણ તેણીના પર દયા લાવી અનુરાગ કરશે, તો તારી પણ તે જિનરક્ષિતની પેઠેજ અવસ્થા થશે. યક્ષનું આ વચન સાંભળી તેણે ઘણીજ ધીરજ રાખી. પછી દેવી તેને ચળાવવાને ઘણા હાવબાવ કરવા લાગી, પણ તેણીના વચ્ચનાથી તે જિનપાલિત તો જરા પણ ચલાયમાન થયો નહીં. ત્યારે દેવી વિચાર કરવા લાગી કે, ખરેખર આ માણસ ચલાયમાન થાય તેમ નથી. એમ વિચારી તે પણ પોતાને સ્થાનકે ગઈ. હવે તે જિનપાલિત તો યક્ષની પીઠ પર નિશ્ચિંતપણે બેસી ચાલવા

૬૪

લાગ્યો. પછી ચાલતાં ચાલતાં અનુક્રમે તેઓ અંપાપુ-
રીપાસે જઈ પહોંચ્યા. પછી યક્ષે તે નગરના દરવાજા
આગળ આવી જિનપાલિતને નીચે ઉતાર્યો. તે વખતે
જિનપાલિત તે યક્ષની ઘણીજ સ્તુતિ કરવા લાગ્યો કે,
હે યક્ષરાજ હું ક્યારે આપના ઉપકારનો ખદ્દો વા-
ળીશ? એવી રીતે તેણે તે યક્ષની ઘણીજ સ્તુતિ કરી.
પછી તે યક્ષે જતી વેળાએ તેને કહ્યું કે, હે જિનપા-
લિત, આ એક શ્લોક હું તને કહું છું તે તારે હમેશાં
યાદ રાખવો. એમ કહી કહેવા લાગ્યો કે,

કાન્તાકટાક્ષવિશિખાનલુનન્તિ યસ્ય ।

ચિત્તં ન નિર્દહતિ કોપકૃશાનુતાપઃ ॥

કર્ષન્તિ ભૂરિવિષયાંશ્ચ ન લોભપાશા ।

લોકત્રયં જયતિકૃત્સ્નમિદં સ ધીરઃ ।૧।

અર્થ—જે માણસના હૃદયને પ્રમદાઓના કટાક્ષ
રૂપી ખાણ ભેદતાં નથી, તથા ક્રોધરૂપી દાવાનસ જે-
ના ચિત્તને ખાળતો નથી, તથા જેનો લોભરૂપી પાસ
અનેક વિષયોને ખેંચતો નથી, એવા ધીર પુરુષો
આ સમસ્ત ત્રણ જગતને જીતે છે ॥ ૧ ॥

પછી યક્ષ આ શ્લોક તે જિનપાલિતને કહી
ચાલતો થયો. પછી જિનપાલિત પણ ઘેર આવી પોતાના
સગાવહાલાઓને મળ્યો, તથા પોતાના ભાઈના મૃત્યુની
વાત કહી ખતાવી. તેથી તેઓ સઘળા ઘણાંજ દિલગિર
થયા. પછી તેઓએ તેનું મૃત્યુકારણ કહ્યું. પછી તેઓ

૬૫

સઘળા સુખ સમાધિથી રહેવા લાગ્યા. એવામાં ત્યાં વીર
 પ્રભુ આવી સમોસર્યા. ત્યારે માકંદી અને જિનપાલિત
 બન્ને વીર જિનેશ્વરને વાંદવા ગયા. ત્યાં વીરપ્રભુની દે-
 શના સાંભળી તેઓને દીક્ષા ગૃહણ કરવાની આકાંક્ષા
 થઈ. પછી તેઓ બન્ને ઘેર ગયા, તથા ત્યાં જિનપા-
 લિતના પુત્રને ઘરનો વહિવટ સોંપી, વીરપ્રભુ પાસે
 આવી તે બન્ને બાપ દીકરાએ શુદ્ધ ચિત્તથી દીક્ષા લીધી.
 ઘણો કાળ દીક્ષા પાળી, આકરા તપ તપી, તે બન્ને
 સુગતિએ ગયા. માટે એવું જાણી હે ભવ્ય લે કો! તમે
 પણ તે જિનરક્ષિતની પેઠે સ્ત્રીઓના વિચિત્ર વિલાસોમાં
 રક્ત થઈ, નરકા વાસમાં રહેલા અપાર દુઃખો ભોગવવાની
 હૃદયમાં કદી પણ આકાંક્ષા ધરશો નહીં. એવી રીતે
 શ્રી ધર્મધોષ આચાર્યમહારાજ દેશના દઈ રહ્યા, ત્યારે
 અમરદત્ત મુનિએ તે કથાનો ઉપનય ગુરૂ મહારાજને
 પૂછ્યો. ત્યારે ગુરૂમહારાજ કહેવા લાગ્યા કે, જેમ તે બે
 શેઠના પુત્ર હતા, તેમ આ સઘળા સંસારિ છવો છે.
 જેવી તે રત્નદ્વિપની દેવી, તેવી અવિરતિ છે. જેમ તે
 દેવીએ શબ્દનો ઢગલો કરી રાખ્યો હતો. તેમ અવિર-
 તિથી દુઃખોના સમૂહ થાય છે. જેવો તે શુળીપર ચ-
 ડાવેલો માણસ હતો, તેવો હિતશિક્ષા દેનાર ગુરૂ જા-
 ણવો. જેમ તે માણસે સમુદ્ર તરવાને શૈલિક યક્ષ બતા-
 વ્યો, તેમ ગુરૂ સંસારરૂપી સમુદ્ર તરવાને સયમ આપે
 છે. જેવો તે સમુદ્ર હતો, તેવો આ સંસાર જાણવો.
 જેમ તે દ્વિપની દેવીને વશ થયેલા જિનરક્ષિતનો નાશ
 થયો, તેમ અવિરતિને વશ થયેલા આ સંસારો છવનો.

૬૬

પણ નાશ થાય છે. અને જેમ તે જિનપાલિત, તે દે-
વીના વચનપર વિશ્વાસ નહીં રાખી, યક્ષના વચનથી
પેતાને સ્થાનકે પહોંચે, તેમ આ છવ જો અવિરતિ-
નો ત્યાગ કરી, પવિત્ર ચારિત્રમાં નિશ્ચલ રહે, તો તે
થોડીજ મુદતમાં અષ્ટ કર્મના ક્ષય કરી, નિર્વાણ સુખ
મેળવે છે. માટે એવું જાણી હે રાજરૂષિ, ચારિત્ર
અંગીકાર કરીને સ્ત્રી વિલાસમાં જરા પણ રક્ત ન
થવું. ગુરૂની આ શિષ્યામણ સાંભળી, તે અમરદત્ત મુ-
નિ અતિચાર રહિત ચારિત્ર પાળવા લાગા. પછી ગુરૂ
મહારાજે રત્નમંજરી સાધ્વીને પણ ખીછ સાધ્વીઓ
પાસે મોકલી. ત્યાં તે પણ હમેશાં અતિચાર રહિત
સંયમ પાળવા લાગી. છેવટે તે ખત્રે નિર્મળ તપ કરી,
તથા શુદ્ધિયે સંયમ પાળી, કેવળ જ્ઞાન પામી મોક્ષ
ગયા. માટે એવું જાણી હે ભવ્ય લોકો! તમે પણ કદી
કષાયના ફાંસામાં ફસા જઇ, મિત્રાનંદની પેઠે તમારા
આત્માને દુર્ગતિમાં ફેંકવાને જરા પણ તમારા દિલમાં
આકાંક્ષા ધરશો નહીં. નહીં તો તેની પેઠે તમારે
પણ અપાર દુઃખ સહન કરવું પડશે. માટે સર્વ લોકો
તે દુષ્ટ કષાયોનો ત્યાગ કરી શ્રી વીતરાગ મહારાજે
કહેલા શ્રી જૈનધર્મમાં તત્પર થશે એવી હું આશા
રાખું છું. એજ વિનંતિ.

इति श्रीमन्नूतननगरापराभिधान

६७

इति श्रीमन्नूतननगरापराभिधानजाम
नगरनिवासितत्वातत्वावबोधदुग्धसलिल
भिन्नकर्मविध्येकराजहंससदृशश्राद्धवर्यहं
सराजात्मजेनाल्पमतिहिरालालाभिधेन
दुःखाम्भोभरनिर्भरभूरिभ्रमद्गीमदुष्टाष्टक
मोत्तुङ्गतरङ्गदुस्तरदुर्वारासारसंसारपारपा-
रावारापरपारगमनार्थप्राप्तजगत्रयोत्तांसित-
यशश्चारित्रप्रवहणस्य श्रीमद्गुरुमहारा-
जश्रीचारित्रविजयस्य सुप्रसादादस्य भ-
विकजीवधनदाभिधश्राद्धवर्यस्यजगज्जनसुख
बोधहेतवे संस्कृतगिरो गुर्जरभाषायां स्वा-
ल्पमत्या पवित्रचरित्रं मुनि वेदाङ्कचन्द्रैः परि-
मिते शुभवर्षे माघमासे कृष्णपक्षे नवमी
तिथौ बुधवासरे व्यनिर्मायत ॥ श्रीरस्तु

૬૮

અથશ્રી હીરાલાલવિરચિતં મોહન લાલજિન્મુનિવરાષ્ટકમ્.

ભવિજનામ્બુજવ્રોધદિવાકરો ।

લઘુ કુવ્રોધતમિસ્ત્રગણાપહઃ ॥

સુગુરુમોહનલાલજિદાહ્વયો ।

ભવતુ સોઽથ મમા તિવિભૂતયે ॥૧॥

ભાવાર્થ—લઘ્ય માણસોરૂપી કમળને વિકસ્વર કરવામાં સૂર્ય સમાન, તથા અજ્ઞાનરૂપી અંધકારનો તુરત નાશ કરનારા શ્રી મોહનલાલજી ગુરુમહારાજ મારી ચડતીને અર્થે થાઓ. ॥ ૧ ॥

વિકસિતં ચ મનોજ્ઞપદામ્બુજ ।

મભિનવં કિલ યસ્ય સુસ્વાવહમ્ ॥

તદ ભિવર્જ્ય પરં ન ચ સેવિતું ।

ભવિકચંચરિકો હિ સમીહતે ॥૨॥

ભાવાર્થ—જે ગુરુ મહારાજના વિકસ્વર થએલા, તથા સુખ આપનારા એવા ચરણરૂપી મનોહર નવાકમળને છોડીને આ ભવિકરૂપી ભમરો અન્યને સેવવાની ઇચ્છા કરતો નથી. ॥ ૨ ॥

૬૯

યસ્યવાણીસુધાધારાં।વદનેન્દોર્વિનિર્ગતામ્॥
પીત્વાજરામરત્વંચાભજતેભવિકોજનઃ॥૩॥

ભાવાર્થ—જે ગુરુના મુખરૂપી ચંદ્રમાંથી નિ-
કળેલી વાણી રૂપી અમૃતની ધારાનું પાન કરીને
ભવ્ય માણસ અજરામર થાયછે. ॥ ૩ ॥

ગુરુત્વં સાર્થકંયસ્ય । ક્રોધાદિસુભટાયતઃ॥
ઋધૃત્યદુર્ગતૌતેઽપિ।પાતિતુંતમનીશ્વરાઃ॥૪॥

ભાવાર્થ—આ મુનિરાજના “ગુરુપણાને” હું
સાર્થક માનું છું. કારણ કે ક્રોધ આદિક સુભટો
પણ તેને ઉચકીને દુર્ગતિમાં પાડવાને અશક્ત થયા.
અર્થાત તેની પાસે ક્રોધ આદિક કષાયોનું કંઈ જોર
આદ્યું નહીં. ॥ ૪ ॥

ગુણાગરેગુરાવસ્મિ । નિદંચિત્રં તુ ભાતિમે ॥
યતોમુક્તાસ્પદંમુક્તવા।મુક્તસંગંસમુત્સુકઃ॥૫॥

ભાવાર્થ—ગુણના ભંડારરૂપ એવા આ ગુરુ
મહારાજમાં એક વાત મને આશ્ચર્ય ઉપજાવે છે. તે
એકે “મુક્તના” સમૂહનો ત્યાગ કરીને પાછા તે
“મુક્તના” સંગની ઈચ્છા રાખે છે. એ તો વિરોધ
થયો. પણ તેનો પરિહાર એમ છે જે, “મુક્તના”
સમૂહને એટલે મોતીના સમૂહને અર્થાત દ્રવ્યને
છોડીને “મુક્તના” સંગની એટલે મોક્ષે ગએલા
માણસોના સંગની ઈચ્છા રાખે છે. ॥ ૫ ॥

૭૦

તસ્યા થ સા રમશ્રુસિતાલકાનાં ।

શ્રેણિ વિભાતીહ શુભા વિશાલા ॥

પરાઙ્મુખત્વં પ્રમદાસુ વીક્ષ્ય ।

મુક્તેવ મુક્ત્યા ત્ર કટાક્ષમાલા ॥૬॥

ભાવાર્થ—તે ગુરૂ મહારાજની ડાઢી ઉપર રહેલી શ્વેત વાળની વિશાળ શ્રેણિ, જાણે કે હવે તે ગુરૂ મહારાજની અન્યસ્ત્રીઓમાં લાલસા નથી એવું જોઈને, મુક્તિરૂપી સ્ત્રીએ કટાક્ષોની માળા મુકી હોય નહીં તેમ જોઈએ છે. ॥ ૬ ॥

ચિત્રં યદસ્યાંગ્રિસરોરુહશ્રીઃ ।

શુભા વભૂવા ત્ર ન હીનલક્ષ્મીઃ ॥

તસ્યા નનેન્દાવુપરિસ્થિતેઽપિ ।

મહત્પ્રભાવો મહતાં હિ મન્યે ॥૭॥

ભાવાર્થ—વળી મને એક આશ્ચર્ય લાગે છે કે, આ ગુરૂ મહારાજના મુખરૂપી ચંદ્રમા પાસે છે, તો પણ તેના ચરણરૂપી કમળતો પ્રકૃક્ષિતજ રહ્યાં. નહીંતર ખરૂં જોતાં ચંદ્ર ઉગ્યાયી કમળ તો પિન્ડાઈ જવું જોઈએ. પણ અહીં તો તેથી ઉલટું જ થયું. માટે હું એમ માનું છું કે, મોટા પુરૂષનો મોટાજ પ્રભાવ હોય ॥ ૭ ॥

૭૧

પ્રવિરચિ તમિદંમયા ષ્ઠકંહિ ।

ગુરુવરમોહનલાલભક્તિરૂપમ્ ॥

નયગતિનિધિચન્દ્રપૂર્ણવર્ષે ।

વરમધુમાસિ હિ વજ્રચન્દ્રનામ્ના ॥૮॥

ભાવાર્થ—એવી રીતે ગુરુમહારાજ શ્રી મોહન-
લાલજી મહારાજની ભક્તિરૂપ આ અષ્ટક જામનગર
નિવાસી શ્રાવક હીરાલાલે (હીરાચંદે) સંવત ૧૯૪૭
ના ચૈત્રમાસમાં બનાવ્યું છે. ॥ ૮ ॥

इति जामनगरनिवासिश्रावकहंसरा-
जात्मजहीरालालविरचितं श्रीमोहनला-
लजिदभिधगुरुवरभक्तिरूप मष्टकं समाप्तम्
॥ इति ॥

શ્રી મોહનલાલજી મહારાજની સ્તુતિ.

મુજ ઉપર ગુજરી (એ રાગ)

નમો નમો ભવિષ્ઠવ આજ હૃદયમાં ધારી;
શ્રી મોહનલાલજી મુનિવર જે ઉપકારી ॥ ૧ ॥
જેનું જ્ઞાન જગતમાં અતિ ઘણું છે આજે;
નમું તે ગુરુને હું મોક્ષ મેળવવા કાજે ॥ ૨ ॥
જેનું નામ લીધાથી નિમિત્ત પાપ પણ જાવે;
જમ સૂર્ય ઉગ્યાથી તિમિર અંતને પાવે ॥ ૩ ॥

૭૨

જેણે ક્રોધમાન માયાદિક વેરી ભારે;
 માર્યા આજ તે ઉપશમ રૂપ તણવારે ॥ ૪ ॥
 જે પ્રથમ ગોરજ હતા પરિગ્રહ ધારી;
 પણ પછી થયા સંવેગી સાધુ અવિકારી ॥ ૫ ॥
 જેના ન્યાય વચનથી પરવાદી પણ કંપે;
 જેમ સિંહનાદથી મૃગ કુલ ક્ષણ નહીં જંપે; ॥ ૬ ॥
 જેની ગર્જના સરખી સાંભળી વાણી કાને;
 ભવીજન રૂપી આ મયૂર આનંદ પામે. ॥ ૭ ॥
 ચડયા પંચ મહાવૃત રૂપ ગિરિવર ઉપરે;
 ત્યાં મોક્ષ દ્વાર રૂપ સંયમ જોયું નજરે ॥ ૮ ॥
 એમ નરક ગામિની ભામિની છાંડી જણે;
 લેવા મુક્તિ તણી નમણી રમણી તેણે ॥ ૯ ॥
 એમ સ્તુતિ કરી સંવત યોગણીસ સડતાલે;
 ચૈત્ર માસ સીત એકાદસીને રવીવારે ॥ ૧૦ ॥
 હીરાલાલ કહે એમ જેજન ગુરુ ગુણગાસે;
 તસ હંસ ખરેખર તુરત અમરપદ જસે ॥ ૧૧ ॥

ઈતિ જમનગર નિવાસી શ્રાવક હીરાલાલ વિ.
 હંસરાજે શ્રી મોહનલાલજી મહારાજની સ્તુતિરૂપે
 કરેલી કવિતા સમાપ્તા.

सर्व जैन धंधुओने निवेदन करवानुं
 द्वार्ध पक्ष संस्कृत ग्रंथनुं गुजराती भाषांतर
 कराववानी न्ह्योने आकांक्षा होय तेओणे नीचे
 सही करुनारने पत्रद्वाराणे अथवा जते मणी पु-
 दासो करवो.

નીચે જણાવેલાં પુસ્તકો અમારા તરફથી
કીમત મોકલી આપતાં નીચે જણાવેલી જગ્યાએ
થી મળશે.

કામલ શ્રી. પેાટેલ

धनद्वयविग्रह..... ८१ ०००॥

हीराबाद इत संगीत योपीसी..... ०)-॥ ०)॥

भंगलकणश यरित्र ०) ॥ ८) ॥

मुबारकपाण तथा हेमाचार्य० महाराज चरित्र (हवेपछी)

पुस्तकः भगवानां हस्त्यां

મુંબઈ—અમારે ત્યાં બીંડીબજાર પારસી સોરાબજીનીચાલીમાં
 મુંબઈ—મી० ફતેચંદ્ર ધર્મચંદ્ર લાલનકીકા સ્ટ્રીટ ઘર નં ૮૫
 બનમનગર—શાં હસરાજ શામજી ચોરીવાળા દેરા પાસે
 તથા બીજા ગામોની જૈનશાળાઓમાંથી મળશે.

હીરાલાલ વિ. હંસગજી રામનગરવાળા
 વંશી—સભામાં ઉભા રહી છટાદાર મા. કરવાના હિતમ
 નમુનારાણા આ ભાષણ કજાનો શ્રંધ તેના યોજ
 મીં હતેયંદ કર્પૂરચંદ લાલન અમારા સ્તેહી તર
 હથી થોડા વખતમાં બહાર પડશે. આગળથી ગ્રહા
 ક થનાર પાસેથી પોળટજી મુખાં (૩૧)

